

ДЕТСКА КНИГА · 50 ИСТОРИИ

ПОВЕЧЕ ОТ ПРИКАЗКИ

50 истории за истински герои

ЗА ЧЕТЕНЕ НА ГЛАС · ЗА ДЕЦА ОТ 5 ДО 12 ГОДИНИ

ЕЛЕКТРОННО ИЗДАНИЕ · 2026

Повече от

приказки

50 истории за истински герои

Библейски истории за четене на глас · за деца от 5 до 12 години

Повече от приказки

50 истории за истински герои

© 2026 Всички права запазени.

Библейските истории са преразказани за деца по Библията (Ревизирано издание).

Тази електронна книга е предназначена за лично и семейно ползване.

Моля, не я разпространявайте публично.

Електронно издание, 2026

Защо тази книга?

Има един особен миг в края на деня. Лампата е запалена, къщата утихва, а малко лице се сгушва до вас и казва: „Още една, моля те!“ В този миг детето не иска просто да чуе думи. То иска да бъде близо. Исква да разбере света. И, без да го знае, търси отговор на най-големите въпроси: Кой съм аз? Обичан ли съм? Има ли Някой, Който се грижи?

Тази книга е създадена за точно този миг.

Повече от приказки

Ние обичаме приказките. Те са съкровище на всеки народ. В тях доброто побеждава, хитрецът бива надхитрен, а най-малкият брат се оказва най-смелият. Приказките учат децата на важни неща — и затова ги разказваме от поколение на поколение.

Но историите в тази книга са нещо повече.

Приказката започва с „Имало едно време“ и завършва в една земя, която никога не е съществувала. Историите, които ще прочетете тук, също започват приказно — защото така говори сърцето на детето. Но те не завършват в измислена страна. Те се случват в нашия свят, с истински хора, под същото небе, под което живеем и ние. И най-вече — в тях действа Същият Бог, Който и днес чува, вижда и се грижи.

Когато детето чуе за Ной и дъгата, то не научава просто красив разказ. То научава, че Бог държи на думата Си. Когато чуе как Давид застава срещу великана, то разбира, че смелостта не идва от големите мускули, а от доверието. И когато чуе за празния гроб, то научава, че краят на историята не е тъгата.

Разликата между приказка и истинска история е проста: приказката ни казва какъв би могъл да бъде светът. Истинската история ни казва какъв е светът — и Кой го държи в ръцете Си.

Историите ни оформят

Децата не растат само с храна и сън. Те растат и с истории. Историите, които чуват, стават очилата, през които гледат живота. Ако едно дете е слушало, че Бог

е бил с Йосиф в кладенеца и в тъмницата, един ден, когато самото то се почувства самотно и несправедливо наранено, ще си спомни: „Бог е и тук.“

Затова е толкова важно какви истории разказваме. Светът около нашите деца е пълен с гласове — от екрани, от реклами, от игри. Много от тези гласове шептят: „Ти си толкова ценен, колкото си красив, умен или харесван.“ Библейските истории казват нещо друго: „Ти си ценен, защото Бог те е създал и те обича.“

Когато детето носи тези истории в сърцето си, то има котва. Няма да е пощадено от бурите — никой не е. Но ще знае на Кого да се опре.

Героите не са свършени

Може би ще се изненадате, като четете. Героите в тази книга не са безупречни. Адам и Ева не послушали. Яков излъгал брат си. Моисей се страхувал. Давид сгрешил тежко. Петър се отрекъл от своя Учител. Йона избягал в обратната посока.

Ние не скриваме това от децата. Напротив — разказваме го честно, но нежно. Защото детето, което вижда, че големите герои също са се страхували и грешили, разбира нещо много важно: Бог не търси свършени хора. Той търси хора, които ще Му се доверят.

Истинският Герой във всяка история е Бог. Той е Онзи, Който затваря вратата на ковчега, Който отваря морето, Който вижда малката добрина на едно момиче при извора, Който прощава и започва отначало. Хората в тези истории са станали герои, защото са позволили на Него да действа чрез тях. И това е най-окуражаващото послание, което можем да дадем на нашите деца: ако Бог е могъл да използва тях, Той може да използва и теб.

Силата на гласа ви

Тази книга е написана, за да бъде четена на глас. Не защото детето не може да чете само — много деца могат. А защото, когато вие четете, се случва нещо, което никоя книга сама не може да направи.

Вашият глас казва на детето: „Важно ми е да бъда с теб.“ Когато сменят тона за гласа на Голиат или шепнете като Самуил в нощта, детето не просто слуша — то преживява. И запомня не само историята, а и топлината на вечерта, в която я е чуло.

После идва разговорът. Понякога той е най-ценната част. Детски въпрос като „А Бог и мен ли вижда?“ може да отвори врата, която години по-късно ще се

окаже най-важната. Не бързайте да затваряте тази врата. Не е нужно да имате всички отговори. Понякога най-добрият отговор е: „Не знам. Хайде да попитаме Бога заедно.“

Как да четете тази книга

- ◆ **По една история на вечер.** Историите са кратки — около четири минути четене. Не бързайте към следващата. Нека всяка има време да остане в сърцето.
- ◆ **Не прескачайте „Да помислим“.** Въпросите след всяка история са покана за разговор, не изпит. Няма грешни отговори. Слушайте повече, отколкото говорите.
- ◆ **Повторете заедно „Какво научихме“.** Една кратка истина, която детето може да вземе със себе си в съня и на следващия ден.
- ◆ **Оставете детето да пита.** Дори когато въпросът е труден или неочакван. Любопитството е началото на вярата, а не нейният враг.
- ◆ **Завършете с молитва.** Кратка, проста, с думите на детето. Нека то усети, че Бог от историята е Същият Бог, Който слуша и тази вечер.

Към теб, малки читателю

Тази книга е за теб. В нея ще срещнеш овчари и царе, рибари и пророци, смели момичета и уплашени момчета. Всички те са били истински хора — понякога силни, понякога слаби, точно като теб. И всички те са открили, че Бог е по-голям от всеки страх и по-добър, отколкото можем да си представим. Слушай внимателно, питай смело — и знай, че Той има история и за теб.

Съдържание

✦ <i>Защо тази книга?</i>	4
---------------------------	---

СТАР ЗАВЕТ

1 Историята на Адам и Ева	Битие 1–3	11
2 Историята на Енох	Битие 5:21–24; Евреи 11:5	14
3 Историята на Ной	Битие 6–9	17
4 Историята на Авраам	Битие 12; 15; 22	20
5 Историята на Исаак	Битие 21; 26	23
6 Историята на Ревека	Битие 24	26
7 Историята на Яков	Битие 28; 32–33	29
8 Историята на Йосиф	Битие 37–50	32
9 Историята на Йов	Йов 1–2; 42	35
10 Историята на Моисей	Изход 3; 14	38
11 Историята на Мариам	Изход 2; 15	41
12 Историята на Исус Навиев	Исус Навиев 1; 6	44
13 Историята на Халев	Числа 13–14; Исус Навиев 14	47
14 Историята на Раав	Исус Навиев 2; 6	50
15 Историята на Девора	Съдии 4–5	53
16 Историята на Геден	Съдии 6–7	56
17 Историята на Самсон	Съдии 13–16	59
18 Историята на Рут	Рут 1–4	62
19 Историята на Анна	1 Царе 1–2	65
20 Историята на Самуил	1 Царе 3	68
21 Историята на Давид	1 Царе 16–17	71
22 Историята на Йонатан	1 Царе 18–20	74
23 Историята на Авигея	1 Царе 25	77
24 Историята на Соломон	3 Царе 3–4	80
25 Историята на Илия	3 Царе 17	83
26 Историята на Елисей	4 Царе 4	86

27	Историята на малката слугиня	4 Царе 5	89
28	Историята на Йосафат	2 Летописи 20	92
29	Историята на Езекия	4 Царе 19–20; Исаия 38	95
30	Историята на Йосия	4 Царе 22–23	98
31	Историята на Исаия	Исаия 6	101
32	Историята на Йеремиа	Йеремиа 1; 18	104
33	Историята на Даниил	Даниил 6	107
34	Историята на Седрах, Мисах и Авденаго	Даниил 3	110
35	Историята на Естир	Естир 4–8	113
36	Историята на Ездра	Ездра 7; Неемия 8	116
37	Историята на Неемия	Неемия 1–6	119
38	Историята на Йона	Йона 1–4	122

Н О В З А В Е Т

39	Историята на Мария	Лука 1–2	127
40	Историята на Йоан Кръстител	Матей 3; Йоан 1	130
41	Историята на Петър	Матей 14; Йоан 21	133
42	Историята на Закхей	Лука 19	136
43	Историята на момчето с петте хляба	Йоан 6	139
44	Историята на Вартимей	Марк 10:46–52	142
45	Историята на Лазар	Йоан 11	145
46	Историята на Стефан	Деяния 6–7	148
47	Историята на Павел	Деяния 9	151
48	Историята на Тавита	Деяния 9:36–42	154
49	Историята на Тимотей	Деяния 16; 2 Тимотей 1; 3	157
50	Историята на Исус	Евангелията	160
★	А сега — твоята история		163

ЧАСТ ПЪРВА

Стар завет

Истории 1–38

от сътворението до завръщането от плен

В тази част ще срещнеш

Овчари и царе, пророци и смели момичета, бащи, майки и деца — и Бог,
Който е верен на обещанията Си от самото начало.

1 Адам и Ева	14 Раав	27 Малката слугиня
2 Енох	15 Девора	28 Йосафат
3 Ной	16 Гедеон	29 Езекия
4 Авраам	17 Самсон	30 Йосия
5 Исаак	18 Рут	31 Исаия
6 Ревека	19 Анна	32 Йеремия
7 Яков	20 Самуил	33 Даниил
8 Йосиф	21 Давид	34 Седрах, Мисах и Авденаго
9 Йов	22 Йонатан	35 Естир
10 Моисей	23 Авигея	36 Ездра
11 Мариам	24 Соломон	37 Неемия
12 Исус Навиев	25 Илия	38 Йона
13 Халев	26 Елисей	

Историята на Адам и Ева

Бог ги потърсил, когато се скрили

📖 БИТИЕ 1-3

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, когато още нямало нито ден, нито нощ, нито звезди, нито цветя, Бог заговорил — и всичко се появило. Светлина грейнала над тъмните води. Небето се разпънало като синя завеса. От морето изплувала суша и по нея поникнали треви, цветя и дървета, отрупани с плодове. Слънцето, луната и звездите заели местата си. Във водата заплували риби, във въздуха запели птици, а по земята затичали животни — големи и малки, пухкави и бодливи.

Накрая Бог направил нещо съвсем особено. Взел пръст от земята, оформил човек и вдъхнал в него Своя дъх. Човекът отворил очи и поел първия си въздух. Името му било Адам. Бог го поставил в една прекрасна градина на име Едем, през която течала река, а дърветата давали сладки, сочни плодове.

Адам дал имена на всички животни — на лъва, на заека, на орела и на малката катерица. Но сред тях нямало никой като него.

— Не е добре човекът да бъде сам — казал Бог.

Затова Бог приспал Адам дълбоко, взел едно от ребрата му и от него направил жена. Когато Адам се събудил и я видял, сърцето му подскочило от радост. По-късно той я нарекъл Ева.

Бог ги обичал и им дал цялата градина. Само едно им казал:

— Яжте свободно от всяко дърво. Но от дървото за познаване на доброто и злото не яжте, защото ще умрете.

Един ден при Ева дошла змията — най-хитрото от всички животни.

— Наистина ли Бог ви е забранил да ядете от дърветата в градината? — попитала тя с мазен глас.

— Можем да ядем от всички — отвърнала Ева. — Само от онова в средата не бива, иначе ще умрем.

— Няма да умрете — изсъскала змията. — Бог знае, че ако ядете, ще станете като Него.

Ева погледнала плода. Изглеждал толкова хубав и сочен... Тя протегнала ръка, откъснала го и яла. После дала и на Адам, и той също яде.

В същия миг нещо се променило. Двамата усетили срам и страх, каквито никога преди не били изпитвали. Набързо съшили листа от смокиня, за да се покрият. А когато привечер, в прохладата на деня, чули стъпките на Бога в градината, се скрили между дърветата.

— Адаме, къде си? — повикал Бог.

Бог, разбира се, знаел къде са. Но искал те сами да излязат при Него.

— Чух Те и се уплаших, затова се скрих — промълвил Адам.

— Да не би да си ял от дървото, от което ти казах да не ядеш?

— Жената, която ми даде, тя ми даде от плода — казал Адам.

— Змията ме измами — прошепнала Ева.

Бог се натъжил. Непослушанието имало последици: Адам и Ева трябвало да напуснат градината и животът им вече щял да бъде труден. Но преди това Бог направил нещо много нежно — ушил им дрехи от кожи и сам ги облякъл, както майка облича детето си, преди да излезе навън в студа.

А на змията Бог казал, че един ден от потомците на Ева ще се роди Някой, Който ще смаже главата ѝ.

Това било обещание. Още тогава, в най-тъжния ден на света, Бог вече имал план как да спаси хората, които обичал.

Да помислим

- Как мислиш, че са се почувствали Адам и Ева, когато се скрили между дърветата?
- Какво ти помага да кажеш истината, когато си сгрешил?
- Защо според теб Бог продължил да се грижи за Адам и Ева, след като не Го послушали?

Какво научихме

Когато сгрешим, Бог не спира да ни обича. Той ни търси и ни зове да излезем при Него.

2

ОТ 50

Историята на Енох

Човекът, който вървял с Бога

📖 БИТИЕ 5:21–24; ЕВРЕИ 11:5

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, когато хората живеели много по-дълго, отколкото живеем ние днес, живял човек на име Енох. Баща му се казвал Яред, а самият Енох бил седмият в рода, който започнал от Адам.

По онова време светът вече не приличал на градината Едем. Много хора били забравили Бога. Живеели така, сякаш Него Го няма — всеки правел каквото си иска, без да пита Онзи, Който го е създал.

Но Енох бил различен.

Когато Енох навършил шестдесет и пет години, в дома му се родило момченце. Нарекли го Матусал. И Библията ни разказва нещо чудно: от този ден нататък Енох вървял с Бога.

Какво значи да вървиш с Бога? Представи си двама добри приятели, които се разхождат заедно по пътеката. Понякога си говорят, понякога се смеят, понякога просто мълчат — но им е хубаво заедно. Не бързат да се разделят. Точно така било с Енох и Бога.

Може би сутрин, когато слънцето надничало над хълмовете и въздухът миришел на роса, Енох казвал:

— Добро утро, Господи! Ела с мен и днес.

Може би, докато пасял стадото или поправял покрива, той Му разказвал какво го радва и какво го тревожи. А вечер, когато звездите изгрявали една по една, Енох благодарял за всичко, което бил получил през деня.

Енох не вървял с Бога само един ден или една година. Той вървял с Него триста години! През това време му се родили още синове и дъщери. Енох работел, грижел се за семейството си, ядял, спял и се смеел — като всички хора. Нищо в живота му не изглеждало особено. Но във всяко обикновено нещо Бог бил до него.

Сигурно някои съседи са го гледали учудено.

— Защо Енох толкова държи на този Бог? — може би са си шепнели те.

Ала Енох не спирал. Той вярвал, че Бог е истински и че се радва на онези, които Го търсят. А Бог наистина се радвал на Енох. Библията

казва, че Енох угодил на Бога — тоест сърцето на Бога се радвало, когато гледало този Свой приятел.

И тогава един ден се случило нещо, което никога преди не се било случвало.

Енох вървял с Бога, както всеки друг ден... и изведнъж го нямало. Семейството му го търсило. Съседите го търсили. Претърсили полята, хълмовете и пътеките. Но Енох не бил никъде.

Бог го бил взел при Себе Си.

Енох не умрял като другите хора. Той просто отишъл с Бога у дома — там, където няма болка и сълзи. Живял на земята триста шейсет и пет години — толкова, колкото са дните в една година.

Има едно старо обяснение, което децата много обичат. Енох и Бог вървели заедно толкова дълго и стигнали толкова далеч, че една вечер Бог му казал:

— Енох, вече сме по-близо до Моя дом, отколкото до твоя. Ела да останеш при Мен.

И Енох отишъл.

Да помислим

- Какво мислиш, че е правил Енох, докато „вървял с Бога“ всеки ден?
- Кога през деня можеш ти да поговориш с Бога — сутрин, в училище, на игра или вечер?
- Как разбираш, че някой е твой истински приятел?

Какво научихме

Бог иска да бъде наш приятел всеки ден — не само в специалните дни, а във всеки обикновен миг.

3

ОТ 50

Историята на Ной

Човекът, който строил, когато никой не вярвал

📖 БИТИЕ 6–9

СТАРА ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, когато светът бил още млад, живял човек на име Ной. По онова време хората по земята станали много лоши.

Карали се, биели се, лъжели и всеки мислел само за себе си. Бог гледал всичко това и сърцето Му се натъжило.

Но Ной бил различен. Той обичал Бога и вървял с Него, точно като Енох. Имал съпруга и трима сина — Сим, Хам и Яфет, а синовете му също имали съпруги.

Един ден Бог заговорил на Ной:

— Ще пратя потоп — толкова много вода, че ще покрие цялата земя. Но теб и семейството ти ще пазя. Направи си ковчег — голям дървен кораб — и го намажи със смола отвътре и отвън, за да не пропуска вода.

Бог дори му казал колко голям да бъде ковчегът: по-дълъг от футболно игрище, висок като четириетажна къща, с три етажа, с прозорец горе и с врата от страни.

— Вземи със себе си от всички животни по двойка — мъжко и женско — продължил Бог. — И събери храна за себе си и за тях.

Ной не спорил. Той взел брадвата и започнал работа. Тряс-тряс — секли се дървета. Чук-чук — заковавали се дъски. Миришело на прясно дърво и на гореща смола. Минавали дни, месеци, години. Хората наоколо продължавали да ядат, да пият, да празнуват сватби и да живеят, сякаш нищо няма да се случи. Никой друг не се приготвял. Но Ной направил всичко точно така, както му казал Бог.

Когато ковчегът бил готов, започнали да пристигат животните. Лъвове и овце, слонове и мишки, гълъби и гарвани — всички влезли вътре по двойки. След тях влязло и семейството на Ной. И тогава Бог Сам затворил вратата.

Седем дни по-късно заваляло. Дъждът барабанял по покрива ден и нощ, ден и нощ — четиридесет дни и четиридесет нощи. Водата бликала и от дълбините на земята. Реките преляли, долините изчезнали, после и хълмовете, а накрая и най-високите планини потънали под водата. Всичко живо по сушата, което не било в ковчега, загинало. Това бил много тъжен ден за света.

Но ковчегът се люлеел върху вълните, а вътре Ной, семейството му и животните били на сигурно място.

После Бог си спомнил за Ной. Той пратил вятър над земята и водата започнала бавно да спада. Един ден ковчегът заседнал с тъп удар върху Араратските планини. Ной изчакал още и пуснал гълъб. Гълъбът се върнал — нямало къде да кацне. След седмица Ной го пуснал отново. Привечер гълъбът долетял с прясно маслиново листо в клюна!

— Водата се оттегля! — зарадвал се Ной.

Когато пуснал гълъба за трети път, той не се върнал. Земята вече била суха.

— Излезте от ковчега — казал Бог.

Вратата се отворила. Животните изскочили навън — едни подскачали, други пърхали, трети пълзели бавно към тревата. А Ной първо построил олтар и благодарил на Бога, че ги е опазил.

Тогава Бог обещал:

— Никога вече няма да унищожа земята с потоп. Поставям дъгата Си в облаците. Всеки път, когато я видите, Аз ще си спомням Своего обещание.

И на небето грейнала най-красивата дъга, която някой някога бил виждал.

Да помислим

- Как мислиш, че се е чувствал Ной, когато Бог затворил вратата и започнало да вали?
- За какво си спомняш ти, когато видиш дъга на небето?
- Какво би ти помогнало да правиш правилното, дори когато другите около теб не го правят?

Какво научихме

Бог винаги изпълнява обещанията Си. Дъгата ни напомня, че можем да разчитаме на Неговата дума.

Историята на Авраам

Тръгнал, без да знае накъде

📖 БИТИЕ 12; 15; 22

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, в град Харан живял човек на име Аврам. Той бил вече на седемдесет и пет години, а съпругата му Сара нямала деца. По-късно Бог щял да даде на Аврам ново име — Авраам, което значи „баща на много народи“. Затова и ние ще го наричаме така.

Един ден Бог заговорил на Авраам:

— Излез от своята земя и от дома на баща си и иди в земята, която Аз ще ти покажа. Ще те направя голям народ и ще те благословя. И чрез теб ще бъдат благословени всички народи на земята.

Къде е тази земя? Колко е далеч? Какво ще ядат по пътя? Бог не му казал. Но Авраам повярвал. Събрал шатрите, овцете, камилите, взел Сара и племенника си Лот и тръгнал. Дните минавали в прах и слънце, нощите — под звездното небе. Накрая стигнали в Ханаан и Бог казал:

— Тази земя ще дам на твоите потомци.

Минали години. Авраам и Сара остарели, а дете все нямало. Една нощ Бог отново заговорил на Авраам:

— Не бой се, Аврааме. Аз съм твоят щит.

— Господи — въздъхнал Авраам, — какво ще ми дадеш? Нали нямам дете...

Тогава Бог го извел навън от шатрата.

— Погледни небето и преброй звездите, ако можеш.

Авраам вдигнал очи. Звездите били толкова много, че блещукали като разсипано сребро — хиляди и хиляди.

— Толкова многобройни ще бъдат твоите потомци — казал Бог.

И Авраам повярвал на Бога. А на Бога това много Му харесало.

Минали още години и обещанието се изпълнило. Когато Авраам бил на сто години, а Сара — на деветдесет, им се родил син. Нарекли го Исаак. Колко го обичали!

Когато Исаак пораснал, Бог поискал от Авраам нещо много, много трудно.

— Аврааме, вземи сина си, единствения си син, когото обичаш — Исаак, иди в земята Мория и Ми го принеси в жертва на една планина, която ще ти покажа.

Сърцето на Авраам сигурно се свило от болка. Но рано сутринта той станал, нацепил дърва, взел Исаак и тръгнал. На третия ден видели планината отдалеч. Исаак носел дървата, а Авраам — огъня и ножа.

— Татко — обадил се Исаак.

— Ето ме, сине мой.

— Ето огъня и дървата, но къде е агнето?

— Бог Сам ще си осигури агне, сине мой — отговорил Авраам.

Двамата продължили заедно. Горе Авраам построил олтар и наредил дървата. Той вече бил готов да направи това, което Бог поискал, когато изведнъж от небето се чул глас:

— Аврааме! Аврааме!

— Ето ме!

— Не наранявай момчето! Сега знам, че обичаш Бога повече от всичко — не пожали дори единствения си син.

Авраам се огледал. В един храст наблизо, заплетен с рогата си, стоял овен! Авраам го принесъл в жертва вместо Исаак. А мястото нарекъл „Господ ще осигури“.

Бог никога не бил искал Исаак да умре. Той искал Авраам да види, че може да Му се довери напълно. И още тогава показал, че Той Сам ще осигури жертвата.

Да помислим

- Как мислиш, че се е чувствал Авраам, когато тръгнал на път, без да знае накъде отива?
- Кога ти е било трудно да чакаш нещо, което много си искал?
- Какво те кара да вярваш на някого, дори когато не разбираш всичко, което прави?

Какво научихме

Бог вижда пътя отнапред и Сам се грижи за нас. Можем да вървим с Него, дори когато не знаем какво ни очаква.

Историята на Исаак

Кладенци, които не носели караница

📖 БИТИЕ 21; 26

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, в една шатра под палещото слънце се родило бебе, което донесло много смях. Майка му Сара била на деветдесет години, а баща му Авраам — на сто. Никой не вярвал, че толкова възрастни хора могат да имат дете. Но Бог бил обещал — и обещанието се изпълнило.

— Бог ме накара да се смея! — казала Сара, като гушкала малкото момче. — Всеки, който чуе за това, ще се смее заедно с мен.

Затова нарекли детето Исаак, което значи „смее се“. Когато пораснал малко, Авраам направил голямо празненство за него.

Годините минали. Исаак станал мъж, оженил се и Бог благословил живота му. Но един ден в земята настъпил глад. Нямало дъжд, тревата изсъхнала, хората се тревожели.

— Не слизай в Египет — казал Бог на Исаак. — Остани тук. Аз ще бъда с теб и ще те благословя.

Исаак послушал. Заселил се в град Герар, в земята на филистимците. Посял жито — и през същата година събрал сто пъти повече, отколкото посял! Стадата му растели, слугите му се умножавали. Бог наистина го благославял.

Но съседите филистимци започнали да му завиждат. Някога слугите на Авраам били изкопали кладенци в тази земя, а филистимците ги зарили с пръст.

— Махни се от нас — казал царят им Авимелех, — защото стана много по-силен от нас.

Исаак можел да се разсърди. Можел да се бие. Но той просто събрал стадата и се преместил в долината. Там изкопал отново кладенците на баща си и им дал същите имена, които им бил дал Авраам.

Един ден слугите му копаели в долината и изведнъж — плис! — от земята бликнала прясна, бистра вода. Каква радост! Но пастирите на Герар веднага дотичали:

— Тази вода е наша!

Исаак не се карал. Нарекъл кладенеца Есек, което значи „свада“, и продължил нататък. Слугите изкопали друг кладенец. И пак дошли пастирите:

— И този е наш!

Исаак нарекъл и него Ситна, което значи „вражда“, и пак отминал. Изкопали трети кладенец. Този път никой не дошъл да се кара. Исаак се усмихнал:

— Ще го наречем Роовот — „широко място“. Сега Господ ни даде простор и ще се умножим в тази земя.

Оттам Исаак се преместил във Вирсавия. Още първата нощ Бог му се явил:

— Аз съм Бог на баща ти Авраам. Не бой се, защото Аз съм с теб.

Исаак построил олтар и се помолил. Разпънал шатрата си, а слугите му започнали да копаят нов кладенец.

И тогава се случило нещо неочаквано. При него дошъл самият цар Авимелех, заедно с приятеля си и с началника на войската.

— Защо идвате при мен — попитал Исаак, — като ме мразите и ме изгонихте?

— Видяхме ясно, че Господ е с теб — отговорили те. — Да сключим мир. Ти не ни прави зло, както и ние не ти направихме зло.

Исаак приготвил голямо угощение. Яли и пили заедно, а на сутринта се закълнали, че ще живеят в мир, и гостите си тръгнали спокойни.

Същия ден слугите на Исаак дотичали запъхтени:

— Господарю, намерихме вода!

Да помислим

- Какво направил Исаак, когато пастирите му взели кладенците?
- Как можеш ти да постъпиш, когато някой се кара с теб за играчка или за място?
- Защо мислиш, че накрая царят сам поискал мир с Исаак?

Какво научихме

Когато избираме мира вместо караницата, Бог ни дава широко място и благословение.

6

ОТ 50

Историята на Ревека

Добро сърце, което направило повече

📖 БИТИЕ 24

СТАР ЗАВЕТ

Имало едно време едно момиче на име Ревека, което живеело в град Нахор, далеч на север от Ханаан. Всяка вечер, когато жегата отминавала, тя слагала голямата глинена стомна на рамото си и слизала до извора за вода.

По същото време, далеч на юг, Авраам вече бил много стар. Неговият син Исаак бил пораснал, но още нямал съпруга. Тогава Авраам повикал най-стария си и верен слуга.

— Иди в моята родна земя, при моите роднини — казал му той, — и намери там съпруга за сина ми Исаак. Бог ще изпрати ангела Си пред теб.

Слугата натоварил десет камили с подаръци и потеглил. Пътувал дълго през пустини и хълмове. Една вечер стигнал до град Нахор и спрял камилите при извора извън града. Скоро жените щели да излязат за вода. Слугата се изправил и се помолил:

— Господи, Боже на господаря ми Авраам, помогни ми днес! Ето, аз стоя при извора. Нека момичето, на което кажа: „Наклони стомната си да пийна“, и то ми отговори: „Пий, и камилите ти ще напоя“ — нека то да бъде онова, което Ти си избрал за Исаак.

Още не бил свършил молитвата си, когато към извора слязла Ревека със стомната на рамо. Била много красива. Тя напълнила стомната и тръгнала нагоре. Слугата изтичал към нея:

— Моля те, дай ми да пийна малко вода от стомната ти.

— Пий, господарю — казала Ревека веднага и свалила стомната от рамото си.

Когато той се напил, тя добавила:

— Ще наливам вода и за камилите ти, докато всички се напоят.

Десет жадни камили след дълъг път! Една камила може да изпие толкова вода, колкото цяла вана. Ревека изливала стомната в коритото и тичала обратно до извора — пак и пак, нагоре и надолу. Камилите сърбали шумно, а слугата я гледал мълчаливо и се чудел: дали това е отговорът на молитвата му?

Когато и последната камила вдигнала глава, слугата извадил златна обица и две златни гривни.

— Чия дъщеря си? — попитал той. — Има ли място в дома на баща ти да пренощуваме?

— Дъщеря съм на Ватуил, внучка на Нахор — отговорила тя. — Имаме и слама, и храна за камилите, и място за пренощуване.

Тогава слугата се поклонил до земята:

— Благословен да е Господ, Бог на господаря ми Авраам! Той ме доведе право в дома на роднините на господаря ми.

Ревека изтичала у дома и разказала всичко. Брат ѝ Лаван веднага излязъл и поканил госта. Слугата не искал да яде, преди да разкаже защо е дошъл. Когато чули цялата история, Лаван и Ватуил казали:

— Това е от Господа. Ето Ревека — нека стане съпруга на сина на господаря ти.

На сутринта семейството искало Ревека да остане още десетина дни. Но слугата бързал. Тогава повикали Ревека и я попитали:

— Ще отидеш ли с този човек?

— Ще отида — отговорила тя.

Така Ревека тръгнала на дълъг път към човек, когото никога не била виждала, защото вярвала, че Бог води всичко.

Една вечер Исаак бил излязъл на полето да размишлява. Вдигнал очи — и видял камили да се приближават. Ревека също го видяла и бързо слязла от камилата. Покрила лицето си с було, както било обичаят.

Исаак я взел за съпруга и я обикнал. И тя му донесла утеха след смъртта на майка му Сара.

Да помислим

- Колко пъти мислиш, че Ревека е тичала до извора, за да напои десет камили?
- Как би могъл ти да помогнеш на някого повече, отколкото те е помолил?
- Какво мислиш, че е почувствала Ревека, когато казала „Ще отида“?

Какво научихме

Бог вижда малките добрини, направени с цялото сърце, и може да ги превърне в част от Своя голям план.

Историята на Яков

Беглецът, когото Бог не изоставил

📖 БИТИЕ 28; 32–33

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, живели двама братя близнаци — Исав и Яков. Исав бил ловец, космат и силен, а Яков бил тих и обичал да стои около шатрите. Един ден Яков измамил брат си и стария си баща Исаак и взел благословението, което било за Исав. Исав страшно се разгневил. Затова Яков трябвало да избяга далеч, при вуйчо си Лаван в Харан.

Вървял Яков сам през хълмовете, докато слънцето залязло. Нямало къща, нямамо легло. Той взел един камък, сложил го под главата си и легнал на голата земя. Сигурно му било студено и самотно. Сигурно се питал дали Бог изобщо го вижда след всичко, което бил направил.

Тази нощ Яков сънувал сън. Видял стълба, изправена на земята, чийто връх стигал до небето. Ангели се качвали и слизали по нея, а горе стоял Господ.

— Аз съм Господ, Бог на Авраам и на Исаак — казал Той. — Земята, на която лежиш, ще дам на теб и на потомците ти. Ето, Аз съм с теб. Ще те пазя навсякъде, където отидеш, и ще те върна в тази земя. Няма да те оставя.

Яков се събудил с разтуптяно сърце.

— Наистина Господ е на това място, а аз не знаех! — прошепнал той.

Сутринта изправил камъка като паметник и нарекъл мястото Ветил, което значи „Бози дом“.

Минали двадесет години. Яков живял при Лаван, оженил се, имал много деца и големи стада. Тогава Бог му казал да се върне у дома. Яков тръгнал с цялото си семейство. Но по пътя дошла страшна новина:

— Брат ти Исав идва насреща ти — и води четиристотин мъже!

Яков пребледнял. Ами ако Исав още е ядосан? Той паднал на колене и се помолил:

— Боже на баща ми, аз не съм достоен за цялата доброта, която си ми показал. Моля Те, избави ме от ръката на брат ми, защото се страхувам.

После изпратил напред големи стада като подарък за Исав. А през нощта останал съвсем сам до реката Явок.

И тогава се случило нещо странно. Един мъж се появил в тъмнината и започнал да се бори с Яков. Борили се цяла нощ — пъскали, хлъзгали се по камъните, никой не отстъпвал. Накрая мъжът докоснал бедрото на Яков и то се изкълчило.

— Пусни ме, защото се зазорява — казал мъжът.

— Няма да те пусна, докато не ме благословиш! — извикал Яков.

— Как ти е името?

— Яков.

— Вече няма да се казваш Яков, а Израил, защото си се борил с Бога и с хората и си надвил.

Тогава Яков разбрал, че е видял Бога лице в лице. Слънцето изгряло, а той продължил нататък, накуцвайки. Но вътре в него нещо се било променило.

Скоро видял Исав да идва. Яков излязъл пред всички и седем пъти се поклонил до земята. А Исав... Исав изтичал към него, прегърнал го, хвърлил се на врата му и го целунал. И двамата братя заплакали.

— Да видя лицето ти — казал Яков — е като да видя Божието лице, защото ме прие с такава доброта.

Да помислим

- Какво е почувствал Яков, когато научил, че брат му идва насреща му?
- С кого ти се е случвало да се скараш и как успяхте да се сдобрите?
- Какво мислиш, че значи Бог да ни промени отвътре?

Какво научихме

Бог е с нас навсякъде, където отидем. Той може да промени сърцето ни и да ни помогне да се сдобрим с онези, с които сме се скарали.

8

OT 50

Историята на Йосиф

Бог обърнал злото за добро

📖 БИТИЕ 37–50

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, живял един баща на име Яков, който имал дванадесет сина. От всичките най-много обичал Йосиф. Затова му подарил прекрасна шарена дреха с дълги ръкави. Когато Йосиф се разхождал в нея, цветовете ѝ блестели на слънцето. Но братята му започнали да му завиждат и вече не могли да му кажат нито една добра дума.

Една нощ Йосиф сънувал странен сън и бързо го разказал на братята си:

— Вързвахме снопове на полето. Моят сноп се изправи, а вашите снопи се наредиха около него и му се поклониха!

— Да не мислиш, че ще ни царуваш? — ядосали се братята. И го намразили още повече.

Един ден, когато братята пасели стадата далеч от дома, Яков изпратил Йосиф да провери как са. Те го видели отдалеч.

— Ето го сънувача! — казали. — Хайде да се отървем от него.

Те смъкнали шарената му дреха и го хвърлили в един сух кладенец. После, когато наблизил минал керван, продали брат си на търговци за двадесет сребърника. Търговците го отвели в Египет като роб. А на баща си братята казали, че Йосиф е изяден от див звяр. Яков плакал дълго и не искал никой да го утешава.

В Египет Йосиф станал слуга в дома на Потифар, началник на царската стража. Бог бил с него и всичко, което вършел, успявало. Но жената на Потифар го наклеветила с лъжа и Йосиф попаднал в тъмницата. Колко несправедливо! И все пак Бог бил с него и там.

В тъмницата двама слуги на фараона — царския виночерпец и хлебаря — сънували сънища. Бог помогнал на Йосиф да ги разтълкува и всичко станало точно както казал.

Минали две години. Една нощ самият фараон сънувал седем тлъсти крави и седем мършави, които изяли тлъстите. Никой мъдрец не знаел какво значи това. Тогава виночерпецът си спомнил за Йосиф. Довели го бързо.

— Не аз, а Бог ще даде отговор — казал Йосиф. — Идват седем години на голямо изобилие, а след тях — седем години глад.

Фараонът толкова се впечатлил, че направил Йосиф управител на цял Египет! Йосиф събирал жито в огромни житници през добрите години. И когато дошъл гладът, в Египет имало хляб.

Гладът стигнал и до Ханаан. Яков изпратил синовете си в Египет да купят жито. Те застанали пред управителя и му се поклонили до земята — точно както в съня от едно време. Не го познали. Но Йосиф веднага ги познал.

Той ги изпитал, за да види дали сърцата им са се променили. И видял, че са — брат му Юда дори предложил сам да остане роб, само за да спаси най-малкия им брат Вениамин.

Тогава Йосиф не издържал. Заплакал толкова силно, че го чули чак в двореца.

— Аз съм Йосиф, вашият брат! — казал той.

Братята онемели от страх. Но Йосиф ги прегърнал един по един.

— Не се бойте — рекъл им. — Вие замислихте зло против мен, но Бог го обърна за добро, за да опази живота на много хора.

Скоро старият Яков също дошъл в Египет. Когато видял Йосиф жив, баща и син се прегърнали и дълго плакали от радост.

Да помислим

- Как мислиш, че се е чувствал Йосиф в кладенеца и в тъмницата?
- Защо според теб Йосиф решил да прости на братята си?
- Кога ти е било трудно да простиш на някого и какво ти помогна?

Какво научихме

Бог може да обърне за добро дори злото, което другите ни правят.
А прощката може да събере отново едно разбито семейство.

Историята на Йов

Обичал Бога и в най-тъмните дни

📖 ЙОВ 1-2; 42

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, в земята Уз живял човек на име Йов. Той обичал Бога с цялото си сърце, бил честен и добър и стоял далеч от злото. Имал седем сина и три дъщери, които често се събирали на гости един у друг и празнували заедно. Имал и огромни стада — хиляди овце и камили, стотици волове и магарета — и много слуги. Йов бил най-уважаваният човек на изток.

Но един ден на небето се случило нещо, за което Йов не знаел. Пред Бога застанал Сатана — противникът.

— Видя ли Моя слуга Йов? — казал Бог. — Няма друг като него на земята.

— Разбира се, че Те обича — отвърнал Сатана. — Ти му даваш всичко! Вземи му го — и ще видиш.

Бог позволил на Сатана да изпита Йов, но не му позволил да докосне самия него.

И тогава, в един-единствен ден, вестоносци започнали да пристигат един след друг.

— Нападатели отвлякоха воловете и магаретата!

— Огън от небето изгори овцете!

— Други отведоха камилите!

А последният донесъл най-тъжната вест: силен вятър съборил къщата, в която били събрани децата на Йов, и всички те загинали.

Йов станал, раздрал дрехата си от мъка и паднал на земята. Но не обвинил Бога. Той казал:

— Господ даде, Господ взе. Да бъде благословено името Господне.

Тогава Сатана поискал още. И Бог му позволил да докосне тялото на Йов, но не и живота му. Йов се разболял — по цялото му тяло излезли болезнени рани. Той седнал в пепелта и плакал.

— Още ли държиш на Бога? — попитала го жена му. — Откажи се от Него!

— Нима ще приемаме от Бога само доброто, а не и трудното? — отвърнал Йов.

Трима приятели на Йов чули за бедата му и дошли да го утешат. Когато го видели отдалеч, не го познали. Заплакали силно и седнали до него

на земята. Седем дни и седем нощи никой не продумал, защото виждали колко голяма е болката му.

После започнали дълги разговори. Приятелите мислели, че Йов сигурно е сгрешил нещо. А Йов питал Бога честно и с болка: „Защо? Защо се случва всичко това?“

Накрая Бог му отговорил от сред една силна буря:

— Къде беше ти, когато Аз положих основите на земята? Кой показва на зората къде да изгрее? Кой храни лъвчетата и гарванчетата, когато са гладни?

Йов слушал и разбрал колко велик и мъдър е Бог — много по-велик, отколкото човек може да си представи.

— Досега само бях слушал за Теб — казал той, — но сега Те видях със собствените си очи.

После Бог казал на приятелите, че не са говорили правилно за Него, и поискал Йов да се помоли за тях. Йов се помолил за приятелите си. И тогава Бог върнал благословието му — дал му два пъти повече, отколкото имал преди. Братята и сестрите му дошли да го утешат и всеки му донесъл подарък. Родили му се отново седем сина и три дъщери, най-красивите момичета в цялата земя.

Йов живял още дълги години и видял внуците на своите внуци.

Да помислим

- Какво казал Йов, когато загубил всичко, и какво показва това за сърцето му?
- Какво можеш да кажеш на Бога, когато си тъжен и не разбираш защо нещо се случва?
- Как можеш да бъдеш добър приятел на някого, който страда?

Какво научихме

Можем да говорим с Бога честно дори в най-тъжните дни. Той е добър и мъдър, дори когато ние не разбираме всичко.

10

ОТ 50

Историята на Моисей

Бог отворил път през морето

📖 ИЗХОД 3; 14

СТАРА ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, в пустинята живял пастир на име Моисей. Като млад той живял в двореца на египетския фараон, но после избягал и вече четиридесет години пасял овцете на тъста си Йотор. По това време народът на Израил — потомците на Яков — били роби в Египет. Работели тежко под горещото слънце и викали към Бога за помощ.

Един ден Моисей извел овцете чак до планината Хорив. И там видял нещо чудно: един трънлив храст горял с ярък пламък, но не изгарял!

— Ще отида да видя защо храстът не изгаря — казал си Моисей.

Тогава от средата на храста го повикал глас:

— Моисее! Моисее!

— Ето ме — отвърнал той.

— Не се приближавай. Събуй сандалите си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя. Аз съм Бог на баща ти, Бог на Авраам, Бог на Исаак и Бог на Яков.

Моисей закрил лицето си, защото се страхувал да погледне към Бога.

— Видях страданието на Моя народ в Египет — казал Бог. — Чух вика им. Слязох да ги избавя. Иди при фараона и изведи народа Ми.

— Кой съм аз, че да отида при фараона? — изплашил се Моисей.

— Аз ще бъда с теб — отговорил Бог.

— А ако ме попитат как е Твоето име?

— Аз съм Който съм. Кажи им: „Аз Съм ме изпрати при вас.“

Така Моисей се върнал в Египет. Фараонът дълго не искал да пусне народа и Бог изпратил над Египет много бедни. Накрая фараонът казал:

— Вървете си!

И стотици хиляди хора — мъже, жени, деца, със стадата си — излезли от Египет. Бог вървял пред тях денем в облачен стълб, а нощем — в огнен стълб, който им светел.

Но скоро фараонът съжалил:

— Какво направихме? Пуснахме робите си!

Той впрегнал колесниците си и подгонил израилтяните с цялата си войска. Народът бил стигнал до брега на Червено море. Пред тях — вода. Зад тях — облак прах и тропот на конски копита. Нямало накъде!

— Защо ни изведе тук? — завикали хората на Моисей. — По-добре да бяхме останали роби!

— Не се бойте! — отвърнал Моисей. — Стойте и гледайте как Господ ще ви спаси днес. Господ ще воюва за вас, а вие пазете тишина.

Облачният стълб се преместил зад народа и застанал между тях и египтяните. Откъм египтяните било тъмно, а откъм израилтяните — светло.

Тогава Бог казал на Моисей:

— Вдигни тоягата си и прости ръката си над морето.

Моисей прострял ръка. И Бог изпратил силен източен вятър, който дуhal цяла нощ. Водата се отдръпнала и се изправила като две високи стени — от-
дясно и отляво. А по средата се появил път по сухо дъно!

Израилтяните тръгнали през морето. Децата сигурно гледали с отворени уста водните стени, в които може би проблясвали рибки. Цяла нощ вървели, докато и последният човек стигнал отсрещния бряг.

Египтяните влезли след тях. Но Бог казал на Моисей отново да простре ръката си. Морето се върнало на мястото си и покрило колесниците. Войската на фараона повече не ги гонела.

Народът стоял на брега свободен. Те видели какво велико нещо направил Бог и повярвали в Него.

Да помислим

- Какво мислиш, че са почувствали хората, когато видели морето пред себе си и войската зад себе си?
- От какво се страхуваш ти и как би могъл да помолиш Бога за помощ?
- Защо според теб Бог казал на Моисей „Аз ще бъда с теб“, вместо да го нап-
рави по-смел?

Какво научихме

Бог е по-силен от всеки страх. Там, където ние не виждаме път, Той може да отвори път.

11

ОТ 50

Историята на Мариам

Малката сестра с голямо смело сърце

📖 ИЗХОД 2; 15

СТАРА ЗАВЕТ

Имало едно време, в далечната земя Египет, едно малко момиче на име Мариам. Тя живеела с майка си, баща си и малкото си братче Аарон. Народът ѝ бил Божият народ, израилтяните, но в Египет те били роби и работели тежко от сутрин до вечер.

Един ден злият цар на Египет, фараонът, заповядал нещо страшно: всички новородени израилски момченца да бъдат хвърлени в река Нил. Точно тогава в дома на Мариам се родило ново бебе — едно хубаво, кротко момченце. Майка ѝ го гушнала и прошепнала:

— Няма да го дам. Ще го крием.

Три месеца те го пазели тихичко. Но бебетата растат и плачат все по-силно. Тогава майката взела кошничка от тръстика, намазала я отвън с катран, за да не пропуска вода, сложила вътре бебето и го оставила сред високата тръстика край брега на реката.

— Мариам — казала тя, — стой наблизо и гледай какво ще стане с него.

Мариам се скрила в тръстиката. Сърцето ѝ туптяло бързо. Водата тихо плискала, жабите квакали, а кошничката леко се полюлявала. Тя не откъсвала очи от нея.

Изведнъж се чули гласове и смях. Към реката слизала самата дъщеря на фараона със своите прислужници, за да се изкъпе. Мариам затаила дъх. Принцесата видяла кошничката и казала:

— Донесете ми я!

Отворила капачето — и бебето заплакало. Сърцето на принцесата се разтопило.

— Това е от еврейските деца — казала тя нежно. Личало, че ѝ е мило за него.

Мариам можела да остане скрита. Можела да избяга от страх. Но вместо това тя събрала цялата си смелост, излязла от тръстиката и се приближила до царската дъщеря.

— Искаш ли да отида да ти повикам жена от нашия народ, която да кърми бебето вместо теб? — попитала тя.

— Иди — отговорила принцесата.

Мариам хукнала към къщи по-бързо от вятъра. И кого мислите, че довела? Собствената си майка! Принцесата ѝ казала:

— Вземи това дете и ми го отгледай, а аз ще ти плащам.

Представяте ли си радостта им? Бебето се върнало у дома, в ръцете на мама, и вече никой не можел да му стори зло. Когато пораснало, принцесата го взела в двореца и го нарекла Моисей, което значи „изваден от водата“.

Минали много години. Моисей пораснал и Бог го изпратил да изведе народа си от Египет. Мариам вече не била малко момиче, а възрастна жена. Тя вървяла заедно с всички, когато Бог разделил Червено море на две и те минали по сухо, между водните стени. Когато стигнали на другия бряг и видели, че са свободни, Мариам взела тъпанчето си. Тя запяла и затанцувала, а всички жени тръгнали след нея с тъпанчета и песни:

— Пейте на Господа, защото Той победи славно!

Тъпанчетата звънтели, гласовете се носели над морето, а лицето на Мариам сияело. Тя си спомняла онзи ден край реката, когато се криела в тръстиката. Тогава Бог бил с нея и с малкото ѝ братче. И сега, толкова години по-късно, Той отново бил верен.

Да помислим

- Какво почувствала Мариам, докато стояла скрита в тръстиката, и какво смело нещо направила?
- А ти кога си имал нужда от смелост, за да помогнеш на някого?
- Как би могъл ти да благодариш на Бога, когато Той ти е помогнал?

Какво научихме

Можем да бъдем смели и да помагаме, дори когато сме малки. А когато Бог ни помогне, е хубаво да Му благодарим с радост и песен.

12

ОТ 50

Историята на Исус Навиев

Стените паднаха, когато народът послуша

📖 ИСУС НАВИЕВ 1; 6

СТАРА ЗАБЕТА

Някога, много отдавна, живял един човек на име Исус Навиев. Дълги години той бил верният помощник на Моисей. Вървял до него през пустинята, учел се от него и гледал как Бог води народа Си. Но ето че Моисей остарял и умрял, а Исус Навиев останал сам пред един огромен народ.

Сигурно се е питал: „Как ще ги вода аз? Аз не съм Моисей!“ Тогава Бог му проговорил:

— Бъди силен и смел! Не се страхувай и не се обезсърчавай, защото Аз, твоят Бог, съм с теб, където и да отидеш. Както бях с Моисей, така ще бъда и с теб.

Исус Навиев запомнил тези думи. Той повел народа през река Йордан към земята, която Бог им бил обещал. Но точно пред тях се издигал град Йерихон. Стените му били високи и дебели, а портите — здраво затворени. Никой не влизал и никой не излизал. Хората вътре се страхували, но се чувствали сигурни зад своите стени.

Как да превземеш такъв град? Нямали големи машини, нямали стълби до небето. Тогава Бог казал на Исус Навиев един много странен план:

— Шест дни обикаляйте около града веднъж на ден. Седем свещеници да вървят напред със седем тръби от овнешки рог, а пред тях да носят ковчега — свещения сандък, който напомня, че Аз съм с вас. На седмия ден обиколете града седем пъти. Когато свещениците затръбят продължително, целият народ да извика силно — и стените ще паднат.

Само обикаляне? И викане? Звучало необичайно. Но Исус Навиев не спорил. Той събрал народа и им разказал всичко.

— И още нещо — добавил той. — Докато вървим, никой да не казва нито дума. Ще викате само когато ви кажа.

Първият ден те тръгнали. Тръбите звучали, стъпките отеквали по пътя, а иначе било съвсем тихо. Хората от стените сигурно ги гледали и се чудели: „Какво правят тези?“ Народът обиколил веднъж и се върнал в лагера. На втория ден — пак същото. На третия, на четвъртия, на петия, на шестия... Нищо не се случвало. Стените си стояли високи и здрави.

Може би някой си е помислил: „Това няма да стане.“ Но всички продължили да слушат.

Дошъл седмият ден. Станали рано, още на зазоряване. Обиколили веднъж... два пъти... три... Слънцето се издигало, краката им се уморявали... четири, пет, шест... И ето — седмата обиколка! Свещениците надули тръбите силно и дълго. Исус Навиев вдигнал ръка и извикал:

— Викайте! Защото Господ ви даде града!

Целият народ извикал с всичка сила. И в този миг земята се разтресла. Огромните стени на Йерихон започнали да се клатят, да се пукат — и паднали с грохот! Прах се вдигнал до небето. Народът влязъл право напред, всеки от мястото, където стоял.

Не мечовете, не силата и не хитрините на хората съборили стените. Бог ги съборил. А народът просто трябвало да направи това, което Той казал — дори когато изглеждало странно.

И Господ бил с Исус Навиев, точно както обещал, и името му се разнесло по цялата земя.

Да помислим

- Какво казал Бог на Исус Навиев да направи с Йерихон и как се чувствали хората, докато обикаляли град, който не се променял?
- А ти кога ти е било трудно да послушаш, без да разбираш защо?
- Какво би казал на приятел, който се страхува от нещо голямо, „като висока стена“?

Какво научихме

Божии пѣтища понякога ни изглеждат странни, но когато Го слушаме и не се отказваме, Той прави това, което ние никога не бихме могли.

13

ОТ 50

Историята на Халев

Когато гледаш към Бога, великаните смаяват

📖 ЧИСЛА 13–14; ИСУС НАВИЕВ 14

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, когато Божият народ вървял през пустинята, живял един човек на име Халев. Той имал смело сърце и вярвал, че Бог винаги изпълнява обещанията Си.

Един ден народът стигнал близо до земята Ханаан — земята, която Бог бил обещал да им даде. Моисей избрал дванадесет мъже, по един от всяко племе, и им казал:

— Идете и разгледайте тази земя. Вижте какви са хората там, какви са градовете им и какво расте по полетата. И донесете ни от плодовете ѝ.

Сред дванадесетте бил Халев, а също и Исус Навиев. Четиридесет дни те обикаляли земята. Видели зелени хълмове, бистри потоци, стада, които пасели по ливадите, и полета, пълни с жито. В една долина намерили лозе с толкова огромен грозд, че двама мъже трябвало да го носят на прът между раменете си! Взели още нарове и смокини и тръгнали обратно.

Целият народ се събрал да ги чуе. Те показали чудния грозд и казали:

— Земята наистина е прекрасна. В нея тече мляко и мед!

Хората ахнали от радост. Но десет от разузнавачите продължили:

— Само че... хората там са силни, а градовете им са с високи стени. Видяхме и великани! До тях ние изглеждахме като скакалци.

Радостта изчезнала. Хората се уплашили, започнали да плачат и да мърморят. Тогава Халев излязъл напред, вдигнал ръка и ги успокоил:

— Нека тръгнем веднага и да я завладеем! Можем да го направим!

Исус Навиев застанал до него.

— Земята е много, много добра — казали двамата. — Ако Господ е доволен от нас, Той ще ни въведе в нея. Не се бойте от хората там. Господ е с нас!

Но народът не искал да слуша. Те гледали към великаните, а не към Бога. Дори започнали да викат, че ще хвърлят камъни по Халев и Исус Навиев. Тогава Божията слава се явила над скинията — голямата свещена шатра, където Бог се срещал с народа Си.

Бог бил много натъжен, че народът не Му вярва, след всичко, което бил направил за тях. Той казал, че тези възрастни, които не вярвали, ще останат в пустинята и няма да влязат в обещаната земя. Четиридесет години народът щял да броди. Но за Халев Бог казал нещо специално:

— Моят слуга Халев има друг дух в себе си и Ме следва с цяло сърце. Него ще въведа в земята.

Минали четиридесет и пет години. Халев остарял — вече бил на осемдесет и пет. Народът най-сетне влязъл в обещаната земя, точно както Бог бил казал. Един ден Халев дошъл при своя стар приятел Исус Навиев, който вече водел народа.

— Помниш ли какво обеща Господ? — казал той с блеснали очи. — Ето, днес съм на осемдесет и пет години, а съм силен, както в деня, когато Моисей ме изпрати. Дай ми онази планина, за която говореше Господ тогава!

Това била планината при Хеврон — точно мястото, където живеели великаните. Онези, от които всички се били уплашили! Но Халев не се страхувал.

— Ако Господ е с мен — казал той, — ще ги изгоня, както Господ каза.

Исус Навиев го благословил и му дал Хеврон. И Хеврон станал дом на Халев и неговото семейство, защото той следвал Господа с цяло сърце.

Да помислим

- Какво видели разузнавачите в новата земя и защо Халев не се уплашил като другите?
- А ти кога нещо ти е изглеждало голямо и страшно като великан?
- Какво би могъл да си напомним за Бога, когато се страхувах?

Какво научихме

Когато гледаме само проблемите, те ни изглеждат огромни. Когато гледаме към Бога, разбираме, че Той е по-голям от всеки великан.

14

ОТ 50

Историята на Раав

Червената връв на прозореца, който Бог запомни

📖 ИСУС НАВИЕВ 2; 6

СТАРА ЗАВЕТ

◆ 50 ◆

Някога, много отдавна, в големия град Йерихон живяла жена на име Раав. Къщата ѝ била съвсем особена — тя била вградена в самата градска стена, а от прозореца ѝ се виждало далеч отвъд, чак до полето и реката. Раав не била от Божия народ. Животът ѝ дотогава бил далеч от Бога. Но в сърцето ѝ се случвало нещо ново.

Всички в Йерихон говорили за един народ, който бил излязъл от Египет. Разказвали как техният Бог разделил Червено море и ги превел по сухо. Разказвали за победите им в пустинята. И сега този народ бил разположил шатрите си точно от другата страна на река Йордан. Хората в града треперели от страх.

Една вечер на вратата на Раав се почукало. Пред нея стояли двама непознати мъже. Те били изпратени от Исус Навиев, водача на Израил, за да разгледат града. Раав ги пуснала да влязат.

Но някой ги бил видял. Скоро новината стигнала до царя на Йерихон. Той изпратил свои хора към къщата на Раав.

Раав чула стъпките и бързо отвела двамата мъже на покрива. Там били наредени да съхнат на слънцето високи снопове лен — растение, от което се тъче плат. Тя ги скрила под стъблата и слязла долу.

Тропане по вратата!

— Изведи мъжете, които дойдоха при теб! — заповядали царските хора. — Те са дошли да разузнават.

— Наистина дойдоха някакви мъже — отговорила Раав, — но не знаех откъде са. Когато започна да се стъмва и портата щеше да се затваря, те излязоха. Не знам накъде тръгнаха. Ако побързате, може да ги стигнете!

Царските хора хукнали към реката. Портите на града се затворили зад тях.

Когато всичко утихнало, Раав се качила на покрива. Двамата мъже се показали изпод лена.

— Знаем, че Господ ви е дал тази земя — прошепнала тя. — Чухме какво направи Той за вас. Сърцата ни се разтопиха от страх. Вашият Бог е Бог горе на небето и долу на земята. Моля ви, обещавайте ми: когато дойдете, пощадете мен и семейството ми — баща ми, майка ми, братята и сестрите ми.

— Обещаваме — казали мъжете. — Когато влезем в земята, завържи на прозореца си тази червена връв. Събери цялото си семейство в къщата. Който е вътре, ще бъде в безопасност.

Раав взела едно дълго въже и ги спуснала през прозореца по външната страна на стената. Те избягали в планината, скрили се три дни и после се върнали живи и здрави при Исус Навиев.

А Раав завързала червената връв на прозореца. Ден след ден тя била там и се поклащала на вятъра, като тихо обещание.

Дошъл денят, когато народът на Израил обикалял около Йерихон. На седмия ден се чул силен вик и стените паднали. Но Исус Навиев не бил забравил обещанието. Той извикал двамата мъже:

— Идете в къщата на Раав и изведете нея и всички, които са с нея, както ѝ се заклехте.

И те ги извели — Раав, баща ѝ, майка ѝ, братята ѝ и всичките ѝ близки. Никой от тях не пострадал.

Раав останала да живее сред Божия народ. Някога тя била чужденка, която не познавала Бога. Но защото повярвала в Него, тя станала част от Неговото семейство. Много години по-късно в нейния род се родил цар Давид, а по-късно — и самият Исус.

Да помислим

- Защо Раав решила да скрие двамата мъже и какво им поискала в замяна?
- Как мислиш се е чувствала Раав, докато гледала червената връв на прозореца си?
- А ти как би посрещнал някого, който е нов и иска да бъде твой приятел?

Какво научихме

Бог приема всеки, който се обърне към Него, без значение какъв е бил животът му досега. Той помни обещанията Си и пази тези, които Му се доверяват.

15

ОТ 50

Историята на Девора

Мъдрата жена под палмата, която вдъхна смелост

📖 СЪДИИ 4-5

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, в планинската земя на Ефрем растяла една висока палма. В сянката ѝ всеки ден седяла жена на име Девора. Тя била пророчица — човек, на когото Бог открива Своите мисли. Тя била и съдия на Израил. Когато хората имали спор или не знаели какво да правят, идвали при палмата, а Девора ги изслушвала и им казвала какво е право пред Бога.

Това били тежки времена. Двадесет години един жесток цар на име Явин потискал Божия народ. Неговият военачалник се казвал Сисера и имал деветстотин железни колесници — бойни коли, теглени от коне, които трополели като гръмотевица. Хората се страхували да излизат по пътищата. Селата опустели. Израилтяните викали към Господа за помощ.

Един ден Девора изпратила да повикат един мъж на име Варак.

— Варак — казала му тя, — Господ, Богът на Израил, ти заповядва: събери десет хиляди мъже и иди на планината Тавор. Аз ще доведа Сисера с колесниците и войската му при реката Кисон и ще го предам в ръката ти.

Варак помълчал. Сигурно си представял онези деветстотин железни колесници.

— Ако ти дойдеш с мен, ще отида — казал той накрая. — Но ако не дойдеш, няма да отида.

Девора не го укорила, че се страхува.

— Добре, ще дойда с теб — отговорила тя. — Но знай, че славата от тази битка няма да бъде твоя, защото Господ ще предаде Сисера в ръката на една жена.

И Девора станала изпод палмата си и тръгнала с Варак. Десет хиляди мъже се изкачили на планината Тавор. Отгоре виждали цялата долина.

Скоро Сисера научил за тях. Той събрал всичките си железни колесници и цялата си войска край реката Кисон. Долината се изпълнила с шум от колела, конско цвилене и блясък на желязо.

Тогава Девора казала на Варак:

— Стани! Днес е денят, в който Господ ще ти даде победа. Нима Господ не върви пред теб?

Варак слязъл от планината и десетте хиляди тръгнали след него. И Бог направил нещо удивително. В песента си след това Девора пеела, че самите звезди от небето воювали, а реката Кисон придошла и отнесла враговете. Тежките железни колесници, от които всички се страхували, не могли да помогнат. Войската на Сисера се объркала и побягнала. Самият Сисера скочил от колесницата си и избягал пеша.

Той стигнал до шатрата на една жена на име Яил и се скрил там. Но Сисера никога не излязъл от тази шатра — там той намерил своя край, точно както Девора била казала. Жестокият военачалник вече нямало да плаши Божия народ.

Онзи ден Девора и Варак запели заедно една голяма песен на благодарност:

— Слушайте, царе! Аз ще пея на Господа! Той е нашата сила!

В песента Девора нарекла себе си „майка в Израил“. И наистина, като добра майка, тя не изпратила другите сами, а тръгнала с тях и им напонила, че Бог върви пред тях.

След това в земята настанал мир за цели четиридесет години. Хората отново вървели спокойно по пътищата, а децата играели в селата.

Да помислим

- Какво помолил Варак Девора и какво направила тя?
- А ти кога си имал нужда някой да дойде с теб, за да бъдеш смел?
- Как би могъл ти да помогнеш на приятел, който се страхува?

Какво научихме

Бог ни дава мъдрост да насърчаваме другите. Когато някой се бои, можем да застанем до него и да му напомним, че Бог върви пред нас.

16

ОТ 50

Историята на Геден

Триста факли, стомни и един силен Бог

📖 СЪДИИ 6–7

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, живял един млад мъж на име Гедеон. В неговите дни Божият народ бил в беда. Всяка година, когато житото узрявало, идвали мадиамците — враждебен народ, многоброен като скакалци. Те идвали с камилите си, изпасвали нивите и отнасяли всичко. Израилтяните се криели по пещерите в планините.

Един ден Гедеон вършеел жито — тоест отделял зърната от сламата. Но не го правел на открито, на вятъра, както било прието, а скришом, в една яма за мачкане на грозде, за да не го видят мадиамците. Изведнъж под близкия дъб се появил Божий ангел.

— Господ е с теб, храбри юначе! — казал ангелът.

Гедеон се огледал. Храбър? Той, който се криел в ямата?

— Ако Господ е с нас — казал той, — защо ни сполетя всичко това?

— Иди с тази своя сила и избави Израил — отговорил Господ. — Нали Аз те изпращам?

— Но как? — казал Гедеон. — Семейството ми е най-бедното в нашето племе, а аз съм най-малкият в бащиния си дом.

— Аз ще бъда с теб — казал Господ.

Гедеон все още се страхувал. Затова помолил Бога за знак. Вечерта той оставил на земята руно — вълната от една овца — и казал:

— Ако утре руното е мокро от роса, а земята наоколо е суха, ще знам, че Ти ще ме използваш.

На сутринта той изстискал руното — цяла купа вода! Но Гедеон помолил още веднъж:

— Не се гневи, Господи. Нека този път руното е сухо, а земята — мокра.

И Бог отново направил точно това. Той бил търпелив към страха на Гедеон.

Гедеон събрал войска от тридесет и две хиляди мъже. Но Бог му казал:

— Хората са твърде много. Ако спечелят, ще кажат: „Нашата сила ни спаси.“ Който се страхува, нека се върне у дома.

Двадесет и две хиляди си тръгнали. Останали десет хиляди. Но Бог казал:

— Още са много. Заведи ги до водата.

Край потока Бог отделил само онези, които загребали вода с ръка и я сръбнали като куче. Те били само триста души.

— С тези триста ще ви спася — казал Господ.

Триста мъже срещу цяла армия, многобройна като пясъка край морето! Но Бог знаел какво прави.

През нощта Гедеон разделил хората си на три групи. Дал на всеки тръба и празна глинена стомна, а вътре в стомната — запалена факла, скрита, за да не се вижда светлината. Тихо, тихо те заобиколили лагера на мадиамците, който спял в долината.

— Гледайте мен и правете като мен — прошепнал Гедеон.

Тогава Гедеон надул тръбата. Тристате надули своите тръби и строшили стомните — трясък! Изведнъж триста факли блеснали в тъмното от всички страни. И всички извикали:

— Меч за Господа и за Гедеон!

Мадиамците скочили сънени и уплашени. Навсякъде светлини, тръби, виковете! Помислили, че ги напада огромна войска. В тъмното и бъркотията започнали да се бият помежду си и побягнали надалеч.

Тристате мъже дори не се помръднали. Те просто стояли на местата си около лагера и държали факлите високо. Победата била дошла от Господа.

И Гедеон, който някога се криел в ямата, разбрал, че ангелът е казал истината. Не защото той бил силен, а защото Бог бил с него.

Да помислим

- Защо Бог искал Гедеон да има толкова малко войници?
- А ти кога си се чувствал твърде малък или слаб за нещо?
- Какво мислиш, че би казал Бог на теб, когато се страхуваш, както казал на Гедеон?

Какво научихме

Победата не идва от това колко сме силни или колко сме много. Тя идва от това, че Бог е с нас.

17

ОТ 50

Историята на Самсон

Най-силният човек и най-важната му молитва

📖 СЪДИИ 13–16

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, живели един мъж на име Маной и жена му, които нямали деца. Един ден на жената се явил Божий ангел и ѝ казал:

— Ще родиш син. Никога да не се стриже косата му, защото той ще бъде посветен на Бога от самото си раждане. Той ще започне да избавя Израил от филистимците.

Филистимците били враждебен народ, който от много години управлявал Божия народ. Скоро момчето се родило и го нарекли Самсон. То растяло, а Господ го благославял. Косата му ставала все по-дълга — знак, че принадлежи на Бога.

Когато Самсон пораснал, Божият Дух слизал върху него и му давал удивителна сила. Веднъж, докато вървял през лозята, срещу него изскочил млад лъв и изрева. Самсон нямал нищо в ръцете си, но Божият Дух го изпълнил и той победил лъва с голи ръце, сякаш било малко козле.

Филистимците се страхували от него. Веднъж той отишъл в техния град Газа. Хората затворили портите и зачакали сутринта, за да го хванат. Но в полунощ Самсон станал, хванал огромните градски порти, заедно с двата стълба и резето, изтръгнал ги от земята, сложил ги на раменете си и ги занесъл чак на върха на един хълм!

Но Самсон не винаги постъпвал мъдро. Той често правел каквото си поиска, вместо да пита Бога. Един ден се влюбил в жена на име Далида. Филистимските първенци отишли при нея и ѝ казали:

— Разбери къде е тайната на голямата му сила, и всеки от нас ще ти даде много сребро.

Далида започнала да го разпитва:

— Кажи ми, Самсоне, откъде идва твоята сила?

Три пъти Самсон я излъгал и три пъти филистимците се опитали да го хванат, но той се освобождавал лесно. Далида обаче не спирала да го моли ден след ден, докато на Самсон му дотегнало. Накрая той ѝ разказал всичко:

— Никога бръснач не е минавал по главата ми, защото съм посветен на Бога от рождението си. Ако косата ми бъде обръсната, силата ще ме напусне.

Докато Самсон спял, Далида повикала човек да обръсне косата му. После извикала:

— Самсоне, филистимците са тук!

Той скочил, мислейки, че ще се освободи както преди. Но не знаел, че Господ се е оттеглил от него. Филистимците го хванали, ослепили го и го завели в Газа. Там го накарали да върти тежък воденичен камък в тъмницата като роб.

Това бил най-тъжният момент в живота на Самсон. Но докато се въртял ден след ден в тъмното, косата му полека-лека започнала да расте отново.

Един ден филистимските първенци направили голям празник в храма на своя идол Дагон. Хиляди хора се събрали.

— Доведете Самсон да ни забавлява! — викали те.

Едно момче го хванало за ръка и го завело между двата големи стълба, които държали целия храм. Тогава Самсон, който вече не виждал, направил нещо, което не бил правил често. Той се помолил:

— Господи Боже, спомни си за мен и ме укрепи само още веднъж!

Самсон се опрял с двете си ръце на стълбовете, натиснал с всичка сила — и Бог му отговорил. Стълбовете се помръднали и целият голям храм на Дагон рухнал. В онзи ден Самсон дал живота си, но избавил народа си от враговете повече, отколкото през целия си живот.

Самсон не бил съвършен. Той правел грешки и плащал за тях. Но когато в най-тъмния си ден се обърнал към Бога, Бог го чул. Затова и днес Библията го споменава сред хората, които живели с вяра.

Да помислим

- Откъде идвала силата на Самсон и какво се случило, когато той престанал да внимава?
- Какво направил Самсон, когато бил в най-трудния момент от живота си?
- А ти какво можеш да кажеш на Бога, когато си сгрешил и се чувстваш тъжен?

Какво научихме

Силата ни е дар от Бога, не наша заслуга. Дори когато сме сгрешили, можем да се обърнем към Него — и Той ни чува.

Историята на Рут

Вярната любов, която не се обръна назад

📖 РУТ 1-4

СТАП ЗАБЕТ

Имало едно време, в малкото градче Витлеем, едно семейство — Елимелех, жена му Ноемин и двамата им сина. Настанал глад, нивите изсъхнали и нямало хляб. Тогава семейството събрало покъщината си и отишло да живее в съседната страна Моав.

Там двамата сина се оженили за две моавки — Орфа и Рут. Но после се случило голямо нещастие. Първо умрял Елимелех, а след няколко години починали и двамата сина. Ноемин останала сама с двете си снахи, далеч от своя дом.

Един ден Ноемин чула, че Бог е дал отново хляб на народа Си във Витлеем. Тя решила да се върне у дома. Орфа и Рут тръгнали с нея. Но по пътя Ноемин спряла и ги целунала:

— Върнете се, дъщери мои, при майките си. Нека Господ бъде добър към вас, както вие бяхте добри към мен.

Те заплакали. Орфа целунала свекърва си и се върнала. Но Рут се хванала здраво за Ноемин и не я пуснала.

— Не ме карай да те оставям — казала Рут. — Където идеш ти, ще ида и аз. Където живееш ти, ще живея и аз. Твоят народ ще бъде мой народ и твоят Бог — мой Бог.

Ноемин видяла, че Рут е решила твърдо, и вече не я спирала. Двете вървели дълго, докато стигнали Витлеем. Било началото на жътвата на ечемика. Полетата около града се люлеели златни под слънцето.

Двете жени били бедни и нямали какво да ядат. Тогава Рут казала:

— Нека отида на нивите да събирам класове след жетварите.

По онова време Божият закон казвал, че стопаните трябва да оставят малко зърно по краищата на нивите за бедните. Рут се озовала на нивата на един човек на име Вооз. Тя работела от сутрин до вечер, навеждала се отново и отново, а гърбът я болял, но не спирала.

Вооз дошъл на нивата и попитал:

— Чия е тази млада жена?

— Тя е моавката, която дойде с Ноемин — казали жетварите. — Цял ден работи и почти не е почивала.

Вооз отишъл при Рут и ѝ казал любезно:

— Не ходи на друга нива. Стой тук, при моите работнички. Когато ожаднееш, пий от водата на моите хора.

Рут се поклонила до земята:

— Защо си толкова добър към мен, при това чужденка?

— Чух за всичко, което направи за свекърва си — отговорил Вооз. — Нека Господ, Богът на Израил, под чиито крила дойде да намериш покров, ти отплати.

На обяд той я поканил да яде с жетварите. А на работниците си тайно казал:

— Изтегляйте нарочно класове от снопите и ги оставяйте да ги събира.

Вечерта Рут се върнала у дома с пълна торба ечемик. Ноемин се изненадала:

— Къде събира днес? Благословен да е човекът, който се е погрижил за теб!

А когато чула, че това е Вооз, очите ѝ светнали:

— Той е наш близък роднина!

Според обичая на онова време близкият роднина можел да откупи земята на семейството и да се грижи за вдовицата. Вооз постъпил честно и благородно. Той откупил земята на Елимелех и се оженил за Рут.

След време им се родил син. Нарекли го Овид. Жените във Витлеем се радвали и казвали на Ноемин:

— Благословен да е Господ! Твоята снаха, която те обича, е по-добра за теб от седем сина!

Ноемин гушнала бебето и го прегърнала до сърцето си. Тъгата ѝ се превърнала в радост. А малкият Овид пораснал и станал дядо на великия цар Давид.

Да помислим

- Какво обещала Рут на Ноемин и защо не се върнала у дома си?
- Как Бог се погрижил за Рут и Ноемин, когато били бедни?
- А ти как можеш да покажеш вярна любов на някого от семейството си?

Какво научихме

Вярната любов не изоставя другите в трудно време. Бог вижда доброта ни и я благославя повече, отколкото можем да си представим.

19

ОТ 50

Историята на Анна

Тихата молитва, която Бог чу

📖 1 ЦАРЕ 1-2

СТАРА ЗАБЕЛ

Някога, много отдавна, в едно планинско градче живяла жена на име Анна. Мъжът ѝ Елкана я обичал много. Но Анна имала една голяма тъга: тя нямала деца. Всеки ден си мечтаела да гушне свое бебе, а годините минавали и люлката стояла празна.

Елкана имал и втора жена, Фенена, която имала деца. Фенена не била мила към Анна. Тя постоянно ѝ се подигравала и я наскърбявала заради това, че няма деца. Анна плачела тихо и понякога дори не можела да яде.

Всяка година семейството отивало в град Сило, където била скинията — голямата свещена шатра, в която хората се покланяли на Бога. Там имало празник, с жертви и обща трапеза. Но докато всички се веселели, Анна седяла със сведена глава.

— Анна, защо плачеш? — питал я нежно Елкана. — Защо не ядеш? Защо е тъжно сърцето ти? Не съм ли аз за теб по-добър от десет сина?

Една година, след като се нахранили, Анна станала и отишла сама при скинията. Сърцето ѝ било толкова натежало, че тя плачела горчиво. И там, пред Господа, Анна изляла цялата си болка. Устните ѝ се движели, но гласът ѝ не се чувал. Тя се молела в сърцето си:

— Господи, погледни моята скръб. Не ме забравяй! Ако ми дадеш син, аз ще Ти го посветя за цял живот.

Наблизо седял старият свещеник Илий. Той гледал Анна и не разбирал какво става. Помислил си, че е пила твърде много вино.

— Докога ще си пияна? — смъмрил я той. — Махни виното от себе си!

— Не, господарю мой — отговорила Анна. — Не съм пила вино. Аз съм жена с наскърбено сърце и изливах душата си пред Господа.

Илий я погледнал отново и разбрал. Гласът му омекнал:

— Иди си с мир. Богът на Израил да ти даде това, което Му поиска.

И нещо в Анна се променило. Тя си тръгнала, хапнала и лицето ѝ вече не било тъжно. Още нищо не се било случило, но тя била оставила товара си при Бога.

И Господ си спомнил за Анна. След време тя родила син. Колко радост имало в дома им! Анна го нарекла Самуил, което означава „Бог чу“ — защото, казвала тя, „поисках го от Господа“.

Анна не забравила обещанието си. Тя гледала малкия Самуил, хранела го, пеела му и го учела. Когато пораснал достатъчно, тя го хванала за ръка и го завела в Сило, при Илий.

— Господарю, помниш ли ме? Аз съм жената, която стоеше тук и се молеше. Молах се за това дете и Господ ми даде каквото поисках. Сега аз го давам на Господа за целия му живот.

Сигурно ѝ е било трудно да си тръгне. Но сърцето ѝ било пълно с благодарност и тя запяла:

— Сърцето ми се радва в Господа! Няма свят като Господа, няма друг освен Него!

Всяка година Анна шиела за Самуил малка дрешка и му я носела, когато идвала в Сило. Можете ли да си представите как я е мерила на него и как е виждала колко е пораснал?

А Бог благословил Анна още повече. Тя родила още трима сина и две дъщери. А малкият Самуил растял пред Господа и станал един от най-великите Божии пророци.

Да помислим

- Какво направила Анна със своята тъга и как ѝ отговорил Бог?
- Как се почувствала Анна, след като казала на Бога всичко, което я натъжавало?
- А ти какво би искал да кажеш на Бога, когато ти е тъжно на сърцето?

Какво научихме

Можем да кажем на Бога всичко, което ни натъжава — дори тихо, в сърцето си. Той слуша нашите молитви и се грижи за нас.

Историята на Самуил

Момчето, което чу гласа на Бога

1 ЦАРЕ 3

СТАР ЗАВЕТ

Имало едно време едно малко момче на име Самуил. То не живеело у дома с мама и татко, а в скинията в град Сило — голямата свещена шатра, където хората идвали да се покланят на Бога. Самуил помагал на стария свещеник Илий. Отварял вратите, грижел се за светилника и тичал, когато Илий го повика.

Илий бил вече много стар и очите му почти не виждали. А в онези дни Бог рядко говорел на хората. Мнозина били забравили да Го слушат.

Една нощ в скинията било тихо. Илий спял в стаята си. Самуил спял недалеч от ковчега — свещения сандък, който напомнял, че Бог е с народа Си. Божият светилник все още горял с малко, топло пламъче и хвърлял меки сенки по стените.

Изведнъж в тишината се чул глас:

— Самуиле!

Самуил отворил очи.

— Ето ме! — казал той, скочил и хукнал към Илий.

— Ето ме! Нали ме повика?

Илий се надигнал сънено:

— Не съм те викал, синко. Върни се и си легни.

Самуил се върнал, мушнал се под одеялото и затворил очи. Но скоро гласът отново прозвучал:

— Самуиле!

Самуил пак станал и отишъл при Илий.

— Ето ме! Нали ме повика?

— Не съм те викал, синко — казал Илий. — Иди да спиш.

Самуил още не познавал Господа. Бог никога дотогава не му бил говорил. Затова не разбирал кой го вика.

И Господ повикал Самуил за трети път. Момчето пак станало и отишло при Илий:

— Ето ме! Ти ме повика!

Тогава старият Илий се замислил. И изведнъж разбрал: Господ вика момчето! Той погледнал Самуил с особена нежност и му казал:

— Иди и легни си. И ако те повика пак, кажи: „Говори, Господи, защото слугата Ти слуша.“

Самуил се върнал в леглото си. Лежал буден. Сърцето му туптяло. Пламъчето на светилника трептяло. Тогава Господ дошъл и застанал там, и го повикал както преди:

— Самуиле! Самуиле!

И Самуил отговорил:

— Говори, защото слугата Ти слуша.

Бог казал на Самуил нещо важно и тежко. Синовете на Илий, които също били свещеници, постъпвали много лошо в Божия дом, а Илий не ги бил спрял. Затова Бог щял да накаже семейството на Илий.

Самуил лежал до сутринта. После станал и отворил вратите на скинията, както всеки ден. Но се страхувал да каже на Илий какво е чул. Как да каже такива думи на стареца, когото обичал?

Илий го повикал:

— Самуиле, синко!

— Ето ме — отговорил Самуил.

— Какво ти каза Господ? Не крий нищо от мен.

Самуил поел дълбоко въздух и му разказал всичко, без да скрие нищо. Илий помълчал и тихо казал:

— Той е Господ. Нека направи каквото Му е угодно.

От онази нощ нататък Самуил растял, а Господ бил с него. Бог продължил да му говори в Сило, а Самуил предавал на хората всяка дума. Нито една от думите му не останала неизпълнена. И скоро целият народ, от единия край на земята до другия, знаел, че Самуил е Божий пророк — човек, чрез когото Бог говори.

А всичко започнало една тиха нощ, когато едно малко момче казало: „Говори, Господи, аз слушам.“

Да помислим

- Колко пъти Бог повикал Самуил и кой му помогнал да разбере кой го вика?
- Как мислиш се е чувствал Самуил, когато трябвало да каже на Илий трудната новина?
- А ти как би могъл да слушаш Бога — например когато четеш Библията или се молиш?

Какво научихме

Бог говори и на децата. Най-хубавият отговор, който можем да Му дадем, е: „Говори, Господи, аз слушам.“

Историята на Давид

Малкото овчарче с голямото доверие

📖 1 ЦАРЕ 16–17

СТАР ЗАБЕТ

Имало едно време, по зелените хълмове край Витлеем, едно момче на име Давид. То било най-малкият от осемте сина на Есей и пасяло овцете на баща си. По цял ден Давид бил сред тревата, свирел на арфата си и пеел песни на Бога под широкото небе.

Един ден в дома на Есей дошъл пророк Самуил. Бог му бил казал: „Един от синовете на Есей ще бъде новият цар.“ Есей довел най-големия си син — висок и хубав. „Сигурно е той!“ — помислил Самуил. Но Бог му прошепнал в сърцето: „Не гледай колко е висок. Хората гледат лицето, а Аз гледам сърцето.“

Минали седем сина, но Бог не избрал нито един.

— Имаш ли още деца? — попитал Самуил.

— Остана най-малкият. Той пасе овцете — отговорил Есей.

Повикали Давид. Той влязъл, още с мирис на поле и вятър, със зачервени бузи и блестящи очи.

— Ето го! — казал Бог. — Помажи него.

Самуил излял масло върху главата на момчето пред братята му. Това бил знак, че един ден Давид ще стане цар. От този ден Божият Дух бил с него.

След време израилтяните воювали с филистимците. Двете войски стояли на два хълма, а между тях имало долина. Всяка сутрин от филистимския стан излизал великан на име Голиат. Бил висок почти три метра, с бронзов шлем и броня, която дрънчала като камбана.

— Изпратете някого да се бие с мен! — ревял той. — Ако ме победи, ще ви служим!

Войниците на Израил треперели. Четиридесет дни никой не смееел да излезе.

Тогава Есей изпратил Давид да занесе на братята си печено жито и хляб. Давид чул как Голиат се присмива на Божия народ и се учудил:

— Кой е този, който обижда войската на живия Бог?

Най-големият му брат се ядосал:

— Защо си дошъл? Да гледаш битката ли? Върви си при овчиците!

Но Давид не се отказал. Отвели го при цар Саул.

— Аз ще се бия с него — казал Давид.

— Ти си още момче — въздъхнал Саул. — А той е воин от младини.

— Когато пасях овцете, дойде лъв, после и мечка, и грабнаха агне от стадото — отговорил Давид. — Аз ги гоних и спасих агнето. Господ, който ме избави от лъва и мечката, ще ме избави и от този филистимец.

Саул облякъл Давид в своята броня и му дал меч си. Но доспехите били толкова тежки, че момчето едва пристъпвало.

— Не мога да ходя с тях — казал Давид и ги свалил.

Взел само тоягата си, прашката си и отишъл до потока. Там избрал пет гладки камъчета и ги сложил в торбичката си.

Когато Голиат видял срещу себе си едно русо момче без броня, се изсмял:

— Куче ли съм, че идваш срещу мен с тояга?

А Давид отвърнал с ясен глас:

— Ти идваш срещу мен с меч и копие, а аз идвам в името на Господа! Днес всички ще разберат, че битката е на Господа.

Давид се затичал. Сложил камъче в прашката, завъртял я — вжжжт! — и я пуснал. Камъчето полетяло право и ударило великана в челото. Голиат се олюлял и рухнал на земята с трясък. Филистимците се уплашили и избягали.

Цялата долина ехтяла от радостни викове. Онзи ден един млад принц на име Йонатан гледал Давид и сърцето му се привързало към него. Но това е вече друга история.

Да помислим

- Какво е казал Бог на Самуил, когато той видял високия брат на Давид?
- Кое е твоят „великан“ — нещо, от което те е страх?
- Как би могъл ти да помолиш Бога за смелост, когато ти е трудно?

Какво научихме

Хората гледат отвън, а Бог гледа сърцето. Той вижда какво има вътре в теб, дори когато другите не го забелязват.

22

ОТ 50

Историята на Йонатан

Принцът, който се радвал на чуждия успех

📖 1 ЦАРЕ 18–20

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, в двореца на цар Саул живял един принц на име Йонатан. Той бил най-големият син на царя — смел воин и добър стрелец с лък. Всички мислели, че един ден той ще седне на трона на баща си.

Когато младото овчарче Давид победило великана Голиат, Йонатан го гледал с възхищение. Сърцето му се привързало към Давид и той го обикнал като себе си. Тогава Йонатан направил нещо необикновено. Свалил своята принцова дреха и я облякъл на Давид. После му дал и бронята си, меча си, лъка си и пояса си.

— Нека бъдем приятели завинаги — казал Йонатан. — Обещавам ти го пред Бога.

Така двамата сключили завет — едно много сериозно обещание за вярност.

Давид станал воин в царската войска и Бог му давал победа след победа. Когато се връщал у дома, жените излизали по улиците, свирели на тъпанчета и пеели:

— Саул победи хиляди, а Давид — десетки хиляди!

Цар Саул чул песента и лицето му потъмняло.

— На Давид дават повече от мен — мърморел той. — Остава да му дадат и царството.

От онзи ден Саул гледал Давид със завист. Завистта растяла в сърцето му като бодлив плевел, докато един ден царят казал на слугите си и на Йонатан, че иска да убие Давид.

Йонатан можел да си помисли: „Ако Давид изчезне, тронът ще бъде мой.“ Но той не помислил така. Вместо това веднага предупредил приятеля си:

— Скрый се в полето до сутринта. Аз ще говоря с баща ми за теб.

На сутринта Йонатан застанал пред царя:

— Татко, Давид не ти е сторил нищо лошо. Той рискува живота си и победи Голиат. Ти сам видя това и се зарадва. Защо искаш да нараниш невинен човек?

Саул го послушал и се закле, че няма да навреди на Давид. Но след време гневът му пламнал отново и Давид трябвало да бяга.

Една вечер двамата приятели се срещнали тайно.

— Какво съм направил? — попитал тъжно Давид. — Защо баща ти иска живота ми?

— Ще разбера какво мисли — обещал Йонатан. — Утре е празник и ти ще липсваш на трапезата. Скрый се зад онзи голям камък в полето. След три дни ще дойда да стрелям с лъка. Ако кажа на момчето, което събира стрелите:

„Стрелите са от тази страна“, значи си в безопасност. А ако кажа: „Стрелите са по-нататък“, значи трябва да бягаш.

На празника мястото на Давид останало празно. Саул се разгневил на Йонатан и му извикал:

— Докато Давид е жив, ти никога няма да бъдеш цар!

Но Йонатан не се изплашил и пак застанал на страната на приятеля си. Царят толкова се ядосал, че хвърлил копието си към собствения си син. Тогава Йонатан разбрал истината. Станал от масата, без да хапне нищо, защото сърцето го боляло за Давид.

На сутринта той излязъл в полето с едно малко момче. Опънал лъка и пуснал стрела далеч напред.

— Стрелата е по-нататък! Бързай, не се бави! — извикал Йонатан.

Момчето събрало стрелите и се върнало в града, без да разбере нищо. Тогава Давид излязъл иззад камъка. Двамата приятели се прегърнали и плакали дълго, а Давид плакал най-много.

— Върви с мир — казал Йонатан. — Ние се обещахме един на друг пред Господа. Той ще пази нашето приятелство, а после и децата ни, завинаги.

Давид тръгнал на път, а Йонатан се върнал в града. Принцът знаел, че Бог е избрал Давид за следващия цар. И вместо да му завижда, той го обичал и се радвал за него.

Да помислим

- Какво подарил Йонатан на Давид, когато станали приятели?
- Как се чувстваш, когато на твой приятел му се случи нещо хубаво, а на теб — не?
- Какво можеш да направиш тази седмица, за да бъдеш добър приятел като Йонатан?

Какво научихме

Истинският приятел не завижда, а се радва на успеха на другия. Бог ни учи да обичаме приятелите си вярно, дори когато ни струва нещо.

23

ОТ 50

Историята на Авигея

Жената, чиято мъдра дума спряла гнева

📖 1 ЦАРЕ 25

СТАР ЗАВЕТ

Имало едно време, в планинския край на Кармил, един много богат човек на име Навал. Той имал три хиляди овце и хиляда кози. Но колкото бил богат, толкова бил груб и неблагодарен. Дори името му означавало „глупав“.

Жена му обаче се казвала Авигея. Тя била красива, умна и добра. Където Навал вдигал скандали, Авигея носела мир.

По онова време Давид още не бил цар. Той се криел от цар Саул в пустинята заедно с шестстотин свои верни мъже. Цял сезон те пазели пастирите и стадата на Навал от крадци и диви зверове. Нито една овчица не изчезнала, докато те били наоколо.

Дошло време за стригане на овцете. Това бил весел празник с много храна. Давид изпратил десет младежи при Навал.

— Мир на теб и на дома ти! — казали те учтиво. — Ние пазихме твоите пастири. Моля те, дай ни нещо от храната си за празника.

Но Навал се намръщил:

— Кой е този Давид? Защо да давам хляба и месото си на непознати?

Младежите се върнали и разказали всичко. Давид пламнал от гняв.

— Препашете мечовете си! — заповядал той. — Напразно пазих имота на този човек. Той ми върна зло за добро!

Четиристотин мъже тръгнали с Давид към дома на Навал.

В това време един от слугите на Навал изтичал при Авигея.

— Господарке, Давид изпрати хора да поздравят господаря ни, а той ги обиди. А те бяха като стена около нас ден и нощ. Сега ще дойде беда! Помисли какво да направиш, защото с господаря не може да се говори.

Авигея не губила нито миг. Тя събрала двеста хляба, два меха вино, пет сготвени овце, печено жито, сто вързопа стафиди и двеста пити сушени смокини. Натоварила всичко на магарета.

— Вървете пред мен, аз идвам след вас — казала тя на слугите. А на мъжа си не казала нищо.

Авигея яздела надолу по планинската пътека. Сърцето ѝ туптяло силно. Изведнъж иззад завоя се показал Давид с въоръжените си мъже.

Авигея бързо слязла от магарето и се поклонила до земята пред него.

— Господарю мой, нека вината падне върху мен — каза тя. — Не обръщай внимание на Навал, той наистина е глупав. Аз не видях младежите, които изпрати. Ето, приеми този дар за теб и за хората ти. Господ ще те направи цар и ще пази живота ти. Не позволявай днес да пролееш кръв и да си отмъстиш сам. Тогава, когато станеш цар, сърцето ти няма да е на тежало от това.

Давид я гледал и гневът му се стопил като сняг на слънце.

— Благословен да е Господ, който те изпрати днес да ме срещнеш! — казал той. — Благословена да си и ти, защото ме спря да направя зло. Върви си с мир у дома. Чух думите ти.

Авигея се върнала у дома. Навал правел голямо угощение като за цар и бил развеселен от многото вино, затова тя не му казала нищо до сутринта. Когато на сутринта му разказала всичко, сърцето му се вкаменило от страх. След около десет дни Господ поразил Навал и той умрял.

Давид чул за това и казал:

— Благословен да е Господ! Той сам се погрижи за справедливостта, а мен опази от злото.

После Давид изпратил хора да поканят Авигея за своя съпруга. И мъдрата жена, която тръгнала по планинската пътека с хляб и смокини, станала жена на бъдещия цар.

Да помислим

- Какво направила Авигея, когато разбрала, че Давид идва ядосан?
- Спомни си за случай, когато някой е бил много сърдит. Какво помогна да се успокои?
- Какви добри думи можеш да кажеш, когато около теб има кавга?

Какво научихме

Една мъдра и нежна дума може да угаси голям гняв. Бог ни дава смелост да носим мир там, където има кавга.

24

ОТ 50

Историята на Соломон

Младият цар, който поискал мъдро сърце

📖 3 ЦАРЕ 3-4

СТАР ЗАБЕТ

◆ 80 ◆

Някога, много отдавна, след като цар Давид остарял и си отишъл при Бога, на трона седнал синът му Соломон. Той бил още млад, а народът на Израил бил огромен — толкова много хора, колкото пясъка край морето. Соломон обичал Господа и искал да бъде добър цар. Но понякога вечер, когато дворецът утихвал, той се чувствал като малко дете, което не знае накъде да върви.

Веднъж Соломон отишъл в град Гаваон, за да принесе жертви на Бога. Там, през нощта, докато спял, Господ му се явил насън.

— Соломоне — казал Бог, — поискай каквото искаш и Аз ще ти го дам.

Помисли си само! Можел да поиска планини от злато. Можел да поиска дълъг живот или победа над всички врагове. Но Соломон отговорил:

— Господи, Ти беше много добър към баща ми Давид. Сега направи мен цар вместо него. Но аз съм още млад и не знам как да водя народа Ти. Затова Те моля — дай ми разбиращо сърце, за да мога да различавам доброто от злото и да съдя справедливо.

На Бога много Му харесало това, което поискал Соломон.

— Понеже не поиска богатство, нито дълъг живот, нито живота на враговете си, а поиска мъдрост — казал Господ, — ще ти дам мъдро и разумно сърце, каквото не е имал никой преди теб. И ще ти дам дори това, което не поиска — богатство и слава. А ако ходиш в пътищата Ми, както ходеше баща ти Давид, ще ти дам и дълъг живот.

Соломон се събудил. Навън вече се зазорявало. Той разбрал, че това е бил сън, но знаел, че Бог наистина му е говорил. Върнал се в Йерусалим, принесъл жертви и направил голямо угощение за всичките си слуги.

Скоро мъдростта му била изпитана. Един ден пред трона застанали две жени. Едната държала в ръцете си бебе.

— Господарю царю — казала първата жена, — ние двете живеем в една къща. И двете родихме момченца само през няколко дни. Но през нощта нейното бебе умря. Тя станала, взела моя син от мен, докато спях, и сложила мъртвото дете до мен. На сутринта видях, че това не е моето бебе!

— Не е вярно! — извикала втората. — Живото дете е мое!

— Не, мое е! — плачела първата.

Двете се карали пред царя, а всички в залата мълчали. Нямаło свидетели. Как може да се разбере коя казва истината?

Соломон помислил малко и казал:

— Донесете ми меч.

Донесли меч. Хората затаили дъх.

— Разделете живото дете на две — заповядал царят — и дайте половината на едната, а половината на другата.

Тогава истинската майка извикала, а сърцето ѝ се свило от болка:

— Не, господарю! Дай ѝ детето, само не го наранявай!

А другата жена казала:

— Нека не бъде нито мое, нито твое.

Соломон веднага вдигнал ръка:

— Не наранявайте детето! Дайте го на първата жена. Тя е неговата майка.

Майката притиснала сина си до гърдите и заплакала от радост. Мечът изобщо не бил нужен — Соломон просто искал да види кое сърце обича истински.

Целият Израил чул за това решение и всички разбрали, че Божията мъдрост е в царя. Соломон знаел толкова много, че казал три хиляди притчи — кратки мъдри поучения — и написал хиляда и пет песни. Говорел за дърветата — от големия кедър до малкото растение, което никне по стените, — за животните, птиците, рибите и пълзящите твари. От всички народи идвали хора, за да чуят мъдростта, която Бог му бил дал.

Да помислим

- Какво поискал Соломон от Бога, когато можел да поиска всичко?
- Ако Бог ти каже: „Поискай каквото искаш“, какво би поискал ти и защо?
- Кога ти трябва мъдрост, за да избереш правилното?

Какво научихме

Мъдростта е по-ценна от злато. Бог с радост дава мъдро сърце на всеки, който Го помоли.

Историята на Илия

Пророкът, когото Бог хранил всеки ден

3 ЦАРЕ 17

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, в Израил царувал цар Ахав. Той не слушал Бога и се кланял на измислени богове. Тогава Господ изпратил при него един смел пророк на име Илия.

Илия застанал пред царя и казал:

— Заклевам се в живия Господ, Бога на Израил, на Когото служа: през следващите години няма да има нито роса, нито дъжд, докато аз не кажа.

После Бог казал на Илия:

— Иди на изток и се скрий при потока Херит. Ще пиеш вода от потока, а аз съм заповядал на гарваните да те хранят там.

Илия послушал. Отишъл при потока и седнал на един камък под сянката на скалите. Водата ромоляла тихо. И ето — всяка сутрин и всяка вечер долитали черни гарвани. В клюновете си носели хляб и месо и ги оставяли до Илия. Пророкът се усмихвал, ял и пиел от бистрата вода. Кой би повярвал? Гарвани, които доставят вечеря!

Но понеже дъжд не валил, след време потокът започнал да се смалява. Отначало бил като река, после като поточе, после капел само тънко ручейче. Накрая пресъхнал съвсем.

Тогава Бог отново проговорил:

— Стани и иди в град Сарепта. Там съм заповядал на една вдовица да те храни.

Илия вървял дълго през прашната, изсъхнала земя. Когато стигнал до портата на града, видял една жена, която събирала съчки.

— Моля те, донеси ми малко вода да пия — казал Илия.

Жената тръгнала, а той извикал след нея:

— И ми донеси, моля те, парче хляб!

Жената спряла и се обърнала. Очите ѝ били тъжни.

— Заклевам се в живия Господ, твоя Бог, нямам никакъв хляб. Имам само една шепа брашно в делвата и малко масло в стомничката. Събирам съчки, за да опека последната питка за мен и за сина ми. После няма да има нищо.

Илия я погледнал нежно:

— Не се страхувай. Иди и направи каквото каза. Но първо опеки от брашното малка питка за мен, а после направи за себе си и за сина си. Защото така казва Господ, Бог на Израил: „Брашното в делвата няма да свърши и маслото в стомната няма да намалее, докато Господ не изпрати дъжд на земята.“

Жената трябвало да реши. Да даде ли последното си брашно на един непознат? Тя повярвала. Прибрала се, замесила тестото и опекла питка за Илия. След това бръкнала в делвата — и там пак имало брашно! Наклонила стомната — и маслото пак потекло!

Ден след ден, седмица след седмица, у дома на вдовицата ухаело на топъл хляб. Брашното никога не свършило и маслото никога не намаляло, точно както бил казал Бог.

Но един ден се случило нещо тъжно. Синът на вдовицата се разболял тежко. Ставал все по-слаб и накрая спрял да диша. Майката плачела отчаяно.

— Дай ми сина си — казал Илия.

Той взел момчето от ръцете ѝ, качил го в стаичката горе, където живеел, и го сложил на леглото. После се молил на Бога с цялото си сърце:

— Господи, Боже мой, моля Те, върни живота на това дете!

Три пъти Илия се навел над момчето и три пъти се молил. И Господ чул молитвата му. Момчето си поело дъх и отворило очи!

Илия го свалил долу и го подал на майка му:

— Виж, синът ти е жив!

Жената прегърнала детето си и през сълзи на радост казала:

— Сега вече знам, че си Божий човек и че думите на Господа в устата ти са истина.

Да помислим

- Как Бог се погрижил за Илия до потока и после в Сарепта?
- Какво е почувствала вдовицата, когато дала последното си брашно?
- По какви начини Бог се грижи за теб и за твоето семейство всеки ден?

Какво научихме

Бог се грижи за нас всеки ден, понякога по най-неочаквани начини — дори чрез черни гарвани! Той знае от какво имаме нужда, преди да сме Го помолили.

26

ОТ 50

Историята на Елисей

Маслото, което течало, докато имало съдове

4 ЦАРЕ 4

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, в Израил живял един Божий пророк на име Елисей. Той бил ученик на великия пророк Илия, а след него сам станал пророк. Елисей обикалял градовете и селата, учел хората да слушат Бога и помагал на всеки, който бил в беда.

Наблизо живеело едно семейство — мама и двама сина. Бащата бил служил на Бога заедно с другите ученици на пророците и бил човек, който обичал и почитал Господа. Но един ден той починал. Мама останала сама с момчетата и с много дългове. Някога бащата бил взел пари назаем, а сега нямало с какво да ги върнат.

Един ден на вратата им почукал човекът, на когото дължали.

— Ако не ми платите — казал той сърдито, — ще взема двете ти момчета да ми работят като роби!

Мама прегърнала синовете си. Сърцето ѝ се свило от страх. Какво да прави? Нямала пари, нямала кой да ѝ помогне. Тогава тя изтичала при Елисей.

— Божий човече — извикала тя, — мъжът ми, твоят слуга, умря. Ти знаеш, че той се боеше от Господа. А сега човекът, на когото дължим, иска да вземе двете ми деца за роби!

Елисей я изслушал внимателно.

— Какво да направя за теб? — попитал той. — Кажи ми, какво имаш вкъщи?

— Твоята слугиня няма нищо в къщата — отговорила тя, — освен една малка стомна с масло.

Само една стомна масло. Това било всичко.

Но Елисей се усмихнал:

— Иди и поискай празни съдове от всичките си съседи. Празни делви, гърнета, стомни — каквото имат. И не взимай малко! После влез вкъщи, затвори вратата след себе си и синовете си и започни да наливаш масло във всички съдове. Когато някой се напълни, остави го настрана.

Мама не разбирала как ще стане това. Но повярвала на Божия човек. Тя и момчетата тръгнали от врата на врата.

— Имате ли празна делва? А гърне? А стомна? Ще ни заемете ли?

Съседите давали. Момчетата мъкнели съдове — големи и малки, тежки и леки — докато цялата къща се напълнила с тях. Имало делви по пода, гърнета по масата и стомни чак до прага.

После затворили вратата. В къщата станало тихо. Мама взела малката си стомна и я наклонила над първата делва. Тънка златиста струйка потекла... и потекла... и не спирала! Делвата се напълнила догоре.

— Дай ми още един съд! — казала мама на сина си.

Момчето подало друго гърне. И то се напълнило. После още едно, и още едно. Момчетата тичали из стаята с широко отворени очи. Мирисът на прясно масло изпълнил цялата къща. Малката стомна все наливала, а маслото не свършвало.

Накрая мама казала:

— Подай ми още един съд!

— Няма повече, мамо — отговорил синът ѝ. — Всички са пълни.

И точно в този миг маслото спряло да тече.

Мама изтичала при Елисей и му разказала всичко. Очите ѝ блестели от радост.

— Иди, продай маслото и си плати дълга — казал пророкът. — А с това, което остане, ще живеете ти и синовете ти.

Така и станало. Дългът бил платен и никой вече не можел да вземе момчетата. А в къщата им имало достатъчно, за да живеят спокойно.

Колко ли пъти мама се е сещала после: „Ех, да бяхме събрали още съдове!“ Защото Бог давал масло, докато имало къде да го налее.

Да помислим

- Какво направили мама и синовете ѝ, след като Елисей им казал какво да правят?
- Защо според теб маслото спряло точно когато свършили съдовете?
- Какво би могъл ти да „донесеш“ на Бога, за да ти помогне — например молитва, време или добро сърце?

Какво научихме

Бог е Баща на хората в беда и не забравя никого. Когато Му се доверим и Го послушаме, Той дава толкова, колкото място Му направим.

Историята на малката слугиня

Едно малко момиче и една голяма вяра

📖 4 ЦАРЕ 5

СТАР ЗАБЕТ

Имало едно време едно малко израилтянско момиче. Не знаем как се е казвало, нито колко точно е било голямо. Знаем само, че един ден войници от съседната страна Арам нападнали селото му и го отвели далеч от дома. Момичето вече не можело да види мама и татко, нито хълмовете, където е играело.

Отвели го в голямата къща на Нееман. Той бил началник на цялата армия на арамейския цар — силен, смел и много уважаван. Царят го обичал, защото чрез него Господ дал победа на Арам. Малкото момиче станало слугиня на жената на Нееман.

Но Нееман имал една голяма тайна мъка. Той бил болен от проказа — тежка кожна болест, от която по онова време никой не можел да се излекува. Под хубавите си дрехи и блестящата броня той носел петна, които го плашели всеки ден.

Малката слугиня можела да си помисли: „Добре му се пада! Той е от хората, които ме отвлякоха.“ Но тя не помислила така. Един ден, докато помагала на господарката си, тя казала тихо:

— Ах, да можеше господарят ми да отиде при Божия пророк в Самария! Той щеше да го излекува.

Господарката се обърнала изненадано. Думите на момичето стигнали до Нееман, а после и до самия цар.

— Тръгвай веднага! — казал царят на Арам. — Аз ще пратя писмо на израилския цар.

Нееман натоварил колесниците си със сребро, злато и десет нови премени и тръгнал. Когато израилският цар прочел писмото, се изплашил и раздрал дрехите си.

— Аз Бог ли съм, че да лекувам проказа? — викал той. — Този цар търси повод за война!

Но пророк Елисей чул за това и изпратил да кажат на царя:

— Нека дойде при мен. Тогава ще разбере, че в Израил има пророк.

Ето че Нееман пристигнал с конете и колесниците си и спрял пред вратата на Елисей. Чакал пророкът да излезе, да се поклони и да размаха ръка над болното място. Но Елисей дори не излязъл. Изпратил само слугата си да каже:

— Иди, измий се седем пъти в река Йордан и ще оздравееш.

Нееман се разгневил:

— Аз мислех, че той сам ще излезе при мен! Нима реките в моята страна не са по-хубави от всички води в Израил? Не мога ли да се измия в тях?

И той се обърнал и си тръгнал ядосан.

Но слугите му се приближили внимателно:

— Господарю, ако пророкът ти беше казал да направиш нещо трудно, нямаше ли да го направиш? А той ти казва само: „Измий се и ще бъдеш чист.“

Нееман помълчал. После завил колесницата към Йордан. Слязъл до водата, свалил дрехите си и влязъл в реката.

Потопил се веднъж. Нищо. Два пъти. Нищо. Три, четири, пет, шест... И когато се потопил седми път и излязъл от водата — кожата му била чиста и нежна като кожата на малко дете!

Нееман не можел да повярва на очите си. Върнал се при Елисей с цялата си свита и застанал пред него:

— Сега вече знам, че няма друг Бог по цялата земя, освен в Израил!

Библията не ни казва какво е станало после с малката слугиня. Но можем да си представим как Нееман се връща у дома здрав. И как едно малко момиче, далеч от своя дом, гледа щастливото лице на господаря си и знае, че нейният Бог е истински.

Да помислим

- Какво казало малкото момиче на господарката си и защо това било толкова смело?
- Как мислиш, защо момичето искало Нееман да оздравее, въпреки че била далеч от дома си?
- На кого би могъл ти да разкажеш за Бога или да пожелаеш доброто?

Какво научихме

Дори когато ни е тъжно и трудно, можем да говорим за Бога на другите. Бог използва една малка добра дума, за да промени нечий живот.

Историята на Йосафат

Царят, който изпратил певците пред войската

📖 2 ЛЕТОПИСИ 20

СТАРА ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, в земята Юда царувал един добър цар на име Йосафат. Той обичал Господа и учел народа си да следва Божиите пътища. В страната било спокойно и хората живеели в мир.

Но един ден в двореца дотичали пратеници, задъхани и прашни.

— Царю! Огромна войска идва срещу теб! Моавци, амонци и други народи от другата страна на Мъртво море. Те вече са съвсем близо!

Йосафат пребледнял. Сърцето му заблъскало силно. Неговата войска била много по-малка. Как биха могли да устоят срещу толкова много врагове?

Царят се изплашил. Но вместо да тича насам-натам, той направил нещо много мъдро — решил да търси Господа. Обявил пост в цялата страна. Това означавало, че хората нямало да ядат известно време, за да се молят с цялото си сърце.

От всички градове на Юда в Йерусалим се събрали хора. Дошли бащи и майки, дядовци и баби, дори малките деца и бебетата. Всички застанали пред Божия дом и чакали.

Тогава Йосафат се изправил пред тях и се помолил на висок глас:

— Господи, Боже на нашите бащи! Ти си Бог на небето и управляваш всички народи. В Твоята ръка е силата и никой не може да Ти се противи. Ето, тези народи идват да ни изгонят от земята, която Ти ни даде. Ние нямаме сила срещу това голямо множество. И не знаем какво да правим. Но очите ни са към Теб!

Настанало тихо. Само вятърът шумолял. Хиляди хора, малки и големи, стояли и гледали към Бога.

И тогава Божият Дух слязъл върху един левит на име Язиил. Левитите били хората, които служели в Божия дом. Язиил се изправил сред множеството и извикал:

— Слушайте, цялата Юда и царю Йосафате! Така казва Господ: „Не се бойте и не се плашете от това голямо множество, защото битката не е ваша, а Божия! Утре излезте срещу тях. Няма да има нужда да се биете. Само застанете, стойте мирно и вижте как Господ ще ви спаси!“

Йосафат паднал на колене с лице до земята. Целият народ се поклонил пред Господа. А левитите станали и запели хваление на Бога с много висок глас.

Рано на следващата сутрин народът тръгнал към пустинята. Йосафат зас-
танал пред тях:

— Вярвайте в Господа, вашия Бог, и ще бъдете в безопасност!

После царят направил нещо, което никоя армия не била правила. Той
не сложил най-силните войници отпред. Сложил певци! Те били облечени
в празнични одежди и вървели начело на войската. И пеели:

— Благодарете на Господа, защото Неговата милост е вечна!

Представи си само! Срещу тях идва огромна войска, а те пеят!

И в мига, в който певците започнали да пеят и да хвалят, Господ сам се
намесил. Враговете се объркали и се обърнали един срещу друг. Голямата им
войска се разпаднала, без хората на Юда да вдигнат и един меч.

Когато народът стигнал до хълма, откъдето се виждала пустинята, поглед-
нали надолу. Никой не бил останал да се бие срещу тях. Битката вече била
свършила!

Три дни хората събирали скъпоценности и богатства, които враговете
били оставили. На четвъртия ден се събрали в една долина и благословили
Господа. Затова нарекли това място Долината на благословението.

После се върнали в Йерусалим с радост, с арфи, лири и тръби. Влезли
в Божия дом и пели. И страхът дошъл върху всички околни народи, когато
чули, че Господ се е бил за Своя народ. А земята на Йосафат отново
имала мир.

Да помислим

- Какво направил Йосафат, когато разбрал, че идва голяма войска?
- Защо според теб певците вървели най-отпред?
- Каква песен или молитва можеш да кажеш на Бога, когато не знаеш какво да правиш?

Какво научихме

Когато не знаем какво да правим, можем да насочим очите си към Бога
и да Го хвалим. Хвалата е по-силна от страха.

29
ОТ 50

Историята на Езекия

Царят, който разгърнал тревогата си пред Бога

📖 4 ЦАРЕ 19–20; ИСАЯ 38

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, в Йерусалим царувал цар Езекия. Той обичал Господа с цялото си сърце и се доверявал на Него повече от всеки цар преди него.

По онова време най-силната държава на света била Асирия. Асирийският цар Сенахирим бил превзел много градове и страни. И ето, че голямата му войска дошла чак до Йерусалим.

Един ден в двореца на Езекия пристигнало писмо от Сенахирим. Езекия го разгънал и започнал да чете:

„Не се надявай на своя Бог! Нито един бог не е спасил своите хора от моята ръка. Няма да спаси и теб!“

Ръцете на царя затреперили. Какво можел да направи? Войската му била малка, а градът — заобиколен.

Тогава Езекия взел писмото и отишъл в Божия дом. Там, в тишината на храма, той разгърнал писмото пред Господа, сякаш казал: „Ето, Господи, прочети и Ти!“ После паднал на колене и се помолил:

— Господи, Боже на Израил, само Ти си Бог над всички царства на земята. Ти си създал небето и земята. Наклони ухото Си и чуй! Отвори очите Си и виж! Чуй как този цар се присмива на живия Бог. Вярно е, че асирийците победиха много народи. Но техните богове са само дърво и камък. Сега, Господи, спаси ни, за да познаят всички на земята, че само Ти си Бог!

Скоро пророк Исая изпратил вест на царя:

— Така казва Господ: „Чух молитвата ти. Асирийският цар няма да влезе в този град. Няма да пусне в него нито една стрела. Аз ще защита този град.“

И точно така станало. През нощта Божият ангел поразил асирийския стан. Когато се съмнало, от голямата войска нямало кой да воюва. Сенахирим обърнал гръб и се върнал у дома си. Йерусалим бил спасен, без да падне нито една стрела в него.

Но минало време и дошла друга трудност. Езекия се разболял тежко. Пророк Исая дошъл при него и казал:

— Така казва Господ: „Подреди всичко в дома си, защото ще умреш.“

Езекия се обърнал към стената и заплакал горчиво. После се помолил:

— Господи, спомни си, моля Те, как Ти служих вярно и с цяло сърце и правих това, което е добро пред Теб.

Исая излязъл. Но още преди да стигне до средата на двора, Бог му проговорил:

— Върни се и кажи на Езекия: „Чух молитвата ти. Видях сълзите ти. Ще те излекувам и ще прибавя още петнадесет години към живота ти.“

Исая се върнал и заповядал да донесат пита сушени смокини и да я сложат на болното място. А Езекия попитал:

— Какъв ще бъде знакът, че Господ ще ме излекува?

— Сянката на стълбището на цар Ахаз — отговорил Исая. — Искаш ли да се придвижи десет стъпала напред или да се върне десет стъпала назад?

— Лесно е сянката да се придвижи напред — казал Езекия. — Нека се върне назад!

Исая извикал към Господа. И сянката, която слънцето хвърляло на стълбите, се върнала десет стъпала назад! Такова нещо никой не бил виждал.

Езекия оздравял. Той бил толкова благодарен, че написал песен за Бога. В нея казвал: „Живият, живият — той ще Те хвали, както аз днес! Бащите ще разказват на децата си за Твоята вярност.“

И всеки път, когато минавал покрай стълбите на Ахаз, сигурно си спомнял деня, в който сянката тръгнала назад, а Бог чул неговата молитва.

Да помислим

- Какво направил Езекия с писмото, което го изплашило?
- Какво е нещо, което те тревожи и което би могъл да „разгърнеш“ пред Бога в молитва?
- Как мислиш, какво е почувствал Езекия, когато чул, че Бог е видял сълзите му?

Какво научихме

Каквото и да ни плаши, можем да го разгърнем пред Бога в молитва. Той вижда сълзите ни и Неговата дума е последната.

Историята на Йосия

Момчето цар и намереното съкровище

📖 4 ЦАРЕ 22-23

СТАРА ЗАВЕТ

Имало едно време едно осемгодишно момче, което станало цар. Казвало се Йосия. Представи си — на възрастта, на която други деца учат буквите, той сядал на трона в Йерусалим и носел царска корона!

Преди него в страната царували лоши царе. Те забравили Бога и учили хората да се кланят на идоли — статуи от дърво и камък. Дори Божият дом, храмът, бил изоставен и порутен. Но малкият Йосия бил различен. Той решил да прави това, което е право пред Господа, и да не се отклонява от Неговия път нито надясно, нито наляво.

Годините минавали. Йосия пораснал и станал млад мъж. Един ден той повикал писаря си Сафан.

— Иди при първосвещеника Хелкия — казал царят. — Нека съберат парите, които народът е дал, и да ги дадат на майсторите. Време е да поправим Божия дом.

В храма закипяла работа. Дърводелци рендосвали греди, зидари вдигали стени, а каменоделци дялали камъни. Навсякъде се носел мирис на ново дърво и прах.

И ето, докато разчиствали, първосвещеникът Хелкия намерил нещо, скрито някъде в Божия дом. Бил стар свитък — дълга навита ивица, върху която се пишело. Хелкия го разгънал внимателно и очите му се разширили.

— Намерих книгата на закона в Господния дом! — казал той на Сафан.

Това била Божията книга — думите, които Бог бил дал на Своя народ още по времето на Моисей. Хората толкова отдавна я били забравили, че никой вече не знаел какво пише в нея.

Сафан занесъл свитъка на царя.

— Свещеникът Хелкия ми даде една книга — казал той и започнал да чете на глас.

Йосия слушал. С всяка дума лицето му ставало все по-сериозно. Той разбрал колко много народът се бил отдалечил от Бога. Царят станал, раздрал дрехите си от тъга и заплакал.

— Идете и попитайте Господа какво да правим — заповядал той. — Голям е Божият гняв, защото бащите ни не са слушали думите на тази книга.

Пратениците отишли при пророчицата Олда — жена, чрез която Бог говорел. Тя им казала:

— Кажете на царя: „Понеже сърцето ти беше нежно и се смири пред Господа, когато чу думите Му, и понеже плака пред Мен, Аз чух молитвата

ти. Ще отидеш в мир при бащите си и няма да видиш бедата, която ще дойде.“

Йосия не останал със скръстени ръце. Той събрал всички старейшини, свещениците, пророците и целия народ — от малкия до големия. Всички дошли в Божия дом. Царят застанал до една колона, а народът замлъкнал. И Йосия сам им прочел на глас всички думи от намерената книга.

После вдигнал ръка и обещал пред Господа:

— Ще следвам Господа и ще пазя заповедите Му с цялото си сърце и с цялата си душа!

— И ние! — отговорил народът. И всички обещали заедно с него.

След това Йосия изчистил страната от идолите. Изнесли ги от храма и ги изгорили. Божият дом отново станал място само за Бога.

Накрая царят казал:

— Да празнуваме Пасха, както пише в тази книга!

Пасха бил празникът, в който народът си спомнял как Бог го извел от робството в Египет. Такава Пасха не била празнувана от времето на съдиите, от стотици години! Цял Йерусалим ухаел на празнична храна и ехтял от песни.

Библията казва, че нито преди Йосия, нито след него е имало цар, който да се обърне към Господа с цялото си сърце, с цялата си душа и с цялата си сила, както него. А всичко започнало с едно осемгодишно момче, което решило да следва Бога.

Да помислим

- Какво се случило, когато Йосия чул думите от намерената книга?
- Защо Божието Слово е като скрито съкровище?
- Какво можеш да направиш ти, за да чуваш и помниш Божиите думи — у дома, с мама и татко?

Какво научихме

Никога не е твърде рано да изберем да следваме Бога. Неговото Слово е съкровище — когато го слушаме с нежно сърце, то променя нас и хората около нас.

31

ОТ 50

Историята на Исая

Ето ме, Господи, изпрати мен!

📖 ИСАЯ 6

СТАРА ЗАВЕТ

◆ 101 ◆

Някога, много отдавна, в град Йерусалим живял един човек на име Исаия. Той обичал Бога и често идвал в Божия храм — голямата свята къща, където народът се молел и пеел. В онази година в цялата страна било тъжно, защото добрият цар Озия бил умрял и хората се питали какво ще стане с тях.

Един ден Исаия бил в храма и изведнъж видял нещо, което никой човек не би могъл да си измисли. Видял Господа, седнал на висок, величествен престол. Краищата на дрехата Му изпълвали целия храм, като че ли самата Божия слава се разливала навсякъде.

Над престола стояли серафими — светли небесни същества. Всеки от тях имал по шест крила. С две крила покривали лицата си, защото Бог е толкова свят, че дори те не смеели да Го гледат. С две покривали краката си, а с две летели. И викали един към друг:

— Свят, свят, свят е Господ на Силите! Цялата земя е пълна с Неговата слава!

Гласовете им били толкова силни, че праговете на вратите се разтърсили, а храмът се изпълнил с дим. Исаия стоял, без да може да помръдне. Сърцето му биело лудо. Пред такава святост той изведнъж видял себе си такъв, какъвто бил — човек, който понякога казва лоши думи, който греши, който не е чист като Бога.

— Горко ми! — извикал Исаия. — Загубен съм! Устните ми са нечисти, а живея сред народ с нечисти устни. А ето, очите ми видяха Царя, Господа на Силите!

Тогава един от серафимите полетял към него. В ръката си държал жарава — нажежено въгленче, което взел с щипци от олтара. Той докоснал с него устните на Исаия и казал:

— Ето, това докосна устните ти. Вината ти е махната и грехът ти е простен.

Исаия усетил как тежестта в сърцето му изчезва. Страхът се стопил. Бог не бил дошъл да го накаже — бил дошъл да го очисти. Сега той можел да стои пред Господа, без да се срамува.

И тогава в храма прозвучал гласът на самия Господ:

— Кого да изпратя? И кой ще отиде заради нас?

Настанала тишина. Бог търсел някого, който да занесе Неговите думи на народа. Хората се били отдалечили от Него и имали нужда да чуят, че Бог ги вижда и ги вика да се върнат.

Исая не знаел какво точно ще трябва да прави. Не знаел дали хората ще го слушат, дали ще бъде лесно или трудно. Но знаел едно: Бог току-що го бил очистил и простил. Как да не отиде за такъв Бог? Той направил крачка напред, вдигнал ръка и казал с цялото си сърце:

— Ето ме! Изпрати мене!

И Бог го изпратил. Исая станал пророк — човек, който говори от името на Бога. Много години той разказвал на хората за Божиата святост и за Неговата милост. Понякога хората не искали да слушат, но Исая не се отказвал. А Бог му дал да види и да напише чудни обещания — че един ден ще дойде Спасител, Който ще донесе светлина на всички, които живеят в тъмнина.

Всичко това започнало в онзи ден в храма, когато един обикновен човек видял колко велик е Бог, получил Неговата прошка и отговорил: „Ето ме!“

Да помислим

- Какво почувствал Исая, когато видял Бога на престола, и какво направил Бог за него?
- Какво би казал ти, ако Бог те попита: „Кого да изпратя?“
- Към кого би могъл ти да отидеш тази седмица, за да му покажеш Божиата доброта?

Какво научихме

Бог първо ни очиства и прощава, а после ни изпраща. Той търси сърца, готови да кажат: „Ето ме!“

Историята на Йеремия

Глината в ръцете на добрия Грънчар

📖 ЙЕРЕМИЯ 1; 18

СТАР ЗАВЕТ

Имало едно време едно момче на име Йерекия. Живеело в малко селце близо до Йерусалим, в семейство на свещеници. Йерекия бил тих и чувствителен младеж. Често се замислял, а когато видел нещо тъжно, сърцето му се свивало.

Един ден Господ му проговорил:

— Йерекия, преди да те оформя в утробата на майка ти, Аз те познавах. Преди да се родиш, те избрах. Направих те пророк за народите.

Йерекия се стреснал. Пророк? Да говори Божиите думи пред царе и пред цял народ? Та той бил толкова млад!

— Ах, Господи Боже! — казал той. — Ето, аз не зная да говоря, защото съм още дете.

Но Господ му отговорил нежно и твърдо:

— Не казвай: „Дете съм“. Където те изпратя, ще отидеш, и каквото ти заповядам, ще говориш. Не се бой от хората, защото Аз съм с теб, за да те избавям.

Тогава Господ протегнал ръката Си и докоснал устата на Йерекия.

— Ето, сложих думите Си в устата ти — казал Той.

Йерекия разбрал, че силата няма да идва от него, а от Бога. И тръгнал.

Минали години. Йерекия говорел на народа, но хората рядко го слушали. Те се били обърнали към идоли — към изваяни от камък и дърво „богове“, които не можели нито да виждат, нито да помагат. Йерекия плачел за тях, защото знаел, че така вървят към беда.

Една сутрин Господ му казал:

— Стани и слез в къщата на гърнчаря. Там ще ти кажа думите Си.

Йерекия слязъл по тесните улички. Още от вратата усетил хладния мирис на мокра глина. В работилницата гърнчарят седял до своето колело. С крак въртял долния кръг, а с ръце оформял буца глина. Колелото се въртяло — шшшт, шшшт — и под пръстите му бавно израствала стомна.

Йерекия гледал внимателно. Изведнъж нещо се объркало — стомната се изкривила и се развалила в ръцете на гърнчаря. Йерекия очаквал майст

орът да я изхвърли. Но грънчарят не я изхвърлил. Той смачкал глината на топка, поставил я отново в средата на колелото и започнал отначало. И ето — от същата глина излязъл нов съд, красив и здрав, такъв, какъвто на майстора му се сторило добре да направи.

Тогава Йерекия чул Божия глас в сърцето си:

— Не мога ли и аз да направя с вас, както прави този грънчар? Ето, както е глината в ръката на грънчаря, така сте и вие в Моята ръка.

Йерекия разбрал. Бог не искал да изхвърли народа Си. Той искал хората да се върнат при Него, за да може отново да ги оформи — както грънчарят оформя глината. Ако се обърнат от злото, Бог ще започне отначало с тях.

Йерекия отишъл и предал това послание. Много хора пак не искали да слушат, а някои дори му се подигравали и му причинявали зло. Понякога Йерекия се натъжавал толкова, че плачел. Но не спрял да говори, защото Божиите думи горели в сърцето му като огън. И Бог го пазел, точно както бил обещал.

А онзи грънчар така и не разбрал, че в този ден, докато оформял своята стомна, е помогнал на цял един народ да научи нещо за Божието търпение.

Да помислим

- Какво направил грънчарят, когато съдът се развалил в ръцете му?
- Кога ти се е случвало да сгрешиш и да искаш да започнеш отначало?
- Какво искаш да оформи Бог в твоето сърце, ако ти си глината в Неговите ръце?

Какво научихме

Бог е като добър грънчар — когато сгрешим и се върнем при Него, Той не ни изхвърля, а ни оформя наново.

33

ОТ 50

Историята на Даниил

Три пъти на ден — дори пред лъвовете

📖 ДАНИИЛ 6

СТАР ЗАВЕТ

◆ 107 ◆

Някога, много отдавна, в далечната страна Вавилон живял един човек на име Даниил. Като момче той бил отведен далеч от родния си Йерусалим, но никога не забравил своя Бог. Сега Даниил вече бил възрастен и мъдър, и новият цар Дарий много го обичал.

Цар Дарий поставил сто и двадесет управители над цялото си царство, а над тях — трима началници. Даниил бил един от тях и се отличавал от всички, защото в него имало добър и чист дух. Царят дори мислел да го постави над цялото царство.

Но другите началници и управители завиждали.

— Трябва да намерим нещо лошо в Даниил — шепнели си те.

Търсили, търсили, но не намерили нищо. Даниил бил честен и верен във всичко.

— Няма да хванем Даниил в нищо — казали най-накрая, — освен в това, което е свързано със закона на неговия Бог.

И измислили хитър план. Отишли при царя и казали:

— Царю Дарий, да живееш вечно! Издай закон: тридесет дни никой да не се моли на никой бог или човек, освен на тебе, царю. А който не послуша, да бъде хвърлен в ров с лъвовете.

Царят не разбрал капана. Харесало му да бъде почитан и подписал закона. А според законите на онова царство подписаната заповед не можела да бъде отменена.

Даниил научил за закона. Отишъл си у дома, качил се в горната стая, където прозорците гледали към Йерусалим. Отворил ги, коленичил и започнал да се моли и да благодари на Бога — три пъти на ден, точно както винаги бил правил. Не се скрил. Не спрял.

Завистниците го дебнели и веднага изтичали при царя.

— Даниил не те зачита, царю! Три пъти на ден се моли на своя Бог!

Царят много се натъжил. Чак сега разбрал какво е направил. До залез слънце се мъчил да намери начин да спаси Даниил, но законът си бил закон.

Тогава довели Даниил и го спуснали в рова с лъвовете. Царят се навел над отвора и казал:

— Твоят Бог, на Когото служиш непрекъснато, Той ще те избави!

Донесли голям камък и затворили входа. Царят го запечатал със своя пръстен.

Онази нощ цар Дарий не можал да заспи. Не искал нито храна, нито музика. Само се въртял и мислел за Даниил.

А долу, в тъмния ров, се случило нещо чудно. Бог изпратил ангела Си и той затворил устата на лъвовете. Големите зверове лежали кротко, а Даниил бил в безопасност цяла нощ.

Щом се развиделило, царят станал и забързал към рова. Още отдалеч извикал с разтреперан глас:

— Данииле, слуго на живия Бог! Твоят Бог, на Когото служиш, може ли да те избави от лъвовете?

И отдолу се чул спокоен глас:

— Царю, да живееш вечно! Моят Бог изпрати ангела Си и затвори устата на лъвовете, и те не ми сториха нищо.

Царят много се зарадвал! Заповядал да извадят Даниил от рова — и по него нямало нито една драскотина, защото се бил доверил на своя Бог.

Тогави цар Дарий написал писмо до всички народи в царството си: „Всички да почитат Бога на Даниил, защото Той е живият Бог, Който спасява и избавя!“

Да помислим

- Какво направил Даниил, когато чул за новия закон?
- Кога и къде обичаш ти да говориш с Бога?
- Какво би могъл да кажеш на Бога, когато се страхуваш?

Какво научихме

Не спирай да се молиш, дори когато стане трудно — Бог пази онези, които Му остават верни.

34

ОТ 50

Историята на Седрах, Мисах и Авденаго

Четвъртият в огъня

📖 ДАНИИЛ 3

СТАР ЗАВЕТ

◆ 110 ◆

Имало едно време, в голямата страна Вавилон, трима млади приятели — Седрах, Мисах и Авденаго. Те били отведени далеч от дома си в Йерусалим, но носели своя Бог в сърцата си. Работели вярно за цар Навуходоносор и царят им бил поверил важни служби.

Един ден цар Навуходоносор решил да направи нещо грандиозно. Заповядал да издигнат огромен златен образ — висок почти колкото десететажна къща. Поставил го в широката равнина Дура, където слънцето го карало да блести ослепително.

После царят събрал всички началници, съдии и управители от цялото царство. Един глашатай извикал със силен глас:

— Народи и племена! Щом чуете звука на тръбата, на флейтата, на арфата и на всички музикални инструменти, паднете и се поклонете на златния образ! А който не се поклони, веднага ще бъде хвърлен в нажежена огнена пещ!

Засвирила музиката. И цялото огромно множество паднало на земята. Всички до един.

Освен трима.

Седрах, Мисах и Авденаго останали прави. Те знаели, че има само един Бог и само на Него се покланят. Не на статуя, колкото и голяма и златна да е тя.

Някои хора веднага отишли да ги наклеветят пред царя. Навуходоносор се разгневил страшно. Повикал тримата и им казал:

— Вярно ли е, че не се покланяте на образа, който поставих? Ще ви дам още една възможност. Но ако не се поклоните, ще ви хвърлят в огнената пещ. И кой е онзи бог, който ще ви избави от ръцете ми?

Тримата приятели се спогледали. Сърцата им сигурно биели силно. Но отговорили спокойно:

— Царю, нашият Бог, на Когото служим, може да ни избави от огнената пещ и ще ни избави от ръката ти. Но дори и да не го направи, знай, царю, че няма да служим на твоите богове и няма да се поклоним на златния образ.

Тогава лицето на Навуходоносор се изкривило от ярост.

— Нагорещете пещта седем пъти повече от обикновено! — заповядал той.

Силни войници вързали тримата приятели, както си били с дрехите, и ги хвърлили в пещта. Пламъците бучали толкова силно, че горещината се усещала отдалеч.

Царят гледал. И изведнъж скочил на крака, изумен.

— Не хвърлихме ли трима вързани мъже в огъня? — попитал той съветниците си.

— Да, царю.

— Но ето, виждам четирима мъже, развързани, които се разхождат сред огъня! И нищо не им става! А четвъртият изглежда като Божи син!

Навуходоносор се приближил до вратата на пещта и извикал:

— Седрах, Мисах и Авденаго, слуги на Всевишния Бог, излезте и елате тук!

И тримата излезли от огъня. Всички се струпали около тях да ги разгледат. Огънят не бил докоснал телата им. Нито един косъм на главите им не бил опърлен. Дрехите им не били изгорели. Дори миризма на дим нямало по тях! Само въжетата, с които били вързани, изгорели.

Тогава царят казал:

— Благословен да е Богът на Седрах, Мисах и Авденаго, Който изпрати ангела Си и избави слугите Си, които Му се довериха! Няма друг бог, който може да избави така!

И царят издигнал тримата приятели на още по-високи служби във Вавилон.

Да помислим

- Кого видял царят в огъня заедно с тримата приятели?
- Кога ти е било трудно да постъпиш правилно, когато всички около теб правят друго?
- Как можеш да си спомниш, че Бог е с теб, когато преминаваш през нещо трудно?

Какво научихме

Бог не винаги ни пази от огъня, но винаги влиза в огъня заедно с нас.

Историята на Естир

Смелата царица, родена за такова време

📖 ЕСТИР 4–8

СТАР ЗАБЕТ

Имало едно време, в прекрасния град Суса, една млада еврейка на име Естир. Тя била сираче и я отгледал нейният братовчед Мардохей. Естир била толкова красива и мила, че великият цар Асуир я избрал за своя царица. Но никой в двореца не знаел, че тя е еврейка — така я бил посъветвал Мардохей.

В двореца имало и един горделив и зъл човек на име Аман. Царят го бил направил най-важен след себе си и всички трябвало да му се кланят. Само Мардохей не се кланял. Аман се разгневил толкова, че решил да навреди не само на Мардохей, а на целия му народ. Той измамил царя и получил заповед: в определен ден всички евреи в царството да бъдат погубени.

Когато Мардохей научил това, раздрал дрехите си, облякъл се във вретиче — груба торбена дреха, която хората обличали в голяма скръб — и плакал със силен вик пред царската порта.

Естир научила, че братовчед ѝ скърби, и пратила слуга да разбере какво се е случило. Мардохей ѝ изпратил копие от заповедта и я помолил:

— Иди при царя и го моли за своя народ!

Но Естир се уплашила.

— Всички знаят — отговорила тя, — че който влезе при царя, без да е повикан, ще бъде наказан със смърт. Освен ако царят не протегне към него златния си скиптер. А мен царят не ме е викал цели тридесет дни.

Тогава Мардохей ѝ изпратил думи, които тя никога не забравила:

— Не мисли, че ти ще се спасиш, защото си в двореца. И кой знае — може би точно за такова време като това си станала царица!

Естир се замислила дълго. После изпратила отговор:

— Събери всички евреи в града и постете заради мене — не яжте и не пийте три дни. И аз с моите слугини ще направя същото. След това ще вляза при царя, макар че е против закона. И ако загина, загина.

Три дни Естир се молила. На третия ден облякла царските си дрехи и тръгнала. Коридорът ѝ се струвал безкраен. Застанала във вътрешния двор, срещу трона. Сърцето ѝ биело силно.

Царят вдигнал поглед... и щом я видял, лицето му се стоплило. Той протегнал към нея златния скиптър! Естир се приближила и докоснала върха му.

— Какво има, царице Естир? — попитал царят. — Каквото и да поискаш, ще ти го дам, дори половината от царството ми!

Но Естир била мъдра. Тя поканила царя и Аман на угощение, а после — и на второ. И на второто угощение най-сетне казала:

— Царю, ако съм намерила благоволение пред тебе, подари ми живота ми и живота на моя народ! Защото ние сме продадени, за да бъдем погубени.

— Кой е той? — извикал царят. — Кой е посмял да направи такова нещо?

— Врагът е този зъл Аман! — казала Естир.

Аман пребледнял от страх. Царят се разгневил и Аман бил наказан за злото, което замислял срещу другите. Царят дал пръстена си на Мардохей и разрешил да се напише нова заповед, с която евреите да могат да се защитят.

Когато вестта стигнала до градовете, при евреите настанали светлина, радост и веселие. Един народ бил спасен, защото една млада царица се помолила, събрала смелост и проговорила.

Да помислим

- Защо Естир се страхувала да влезе при царя и какво направила, преди да отиде?
- Кога ти е трябвало смелост, за да защитиш някого?
- Къде мислиш, че Бог те е поставил „за такова време като това“ — в семейството, в училище, сред приятелите?

Какво научихме

Бог ни поставя точно там, където сме, с цел — и ни дава смелост да говорим за онези, които имат нужда от помощ.

Историята на Ездра

Човекът, който обичал Божието Слово

📖 ЕЗДРА 7; НЕЕМИЯ 8

СТАР ЗАВЕТ

Някога, много отдавна, във Вавилон живял един учен човек на име Ездра. Той бил книжник — човек, който познава добре Божия закон и може да го чете и обяснява. Но Ездра не просто знаел много. Библията казва, че той бил решил в сърцето си три неща: да изучава Божия закон, да го изпълнява и да учи на него и другите.

По онова време много от народа на Израил вече се били върнали в Йерусалим след дългите години в плен. Но мнозина били забравили какво казва Бог. Ездра искал да отиде при тях и да им помогне.

Той отишъл при персийския цар Артаксеркс. И, чудно нещо — царят му дал всичко, което поискал! Дал му писмо с разрешение, сребро и злато за Божия дом и заповед всички да му помагат. Ездра знаел защо е така: защото добрата ръка на неговия Бог била над него.

Пътят от Вавилон до Йерусалим бил дълъг и опасен — цели четири месеца път. Ездра събрал хора, които да тръгнат с него. Преди да потеглят, те се молили и постили, за да ги пази Бог по пътя. И Бог ги опазил. Те стигнали благополучно в Йерусалим.

Минало време. Стените на града вече били построени отново. И тогава настанал един особен ден.

Целият народ се събрал на площада пред Водната порта — мъже, жени и всички деца, които можели да разбират. Сякаш целият град бил там. Хората казали на Ездра:

— Донеси книгата на Божия закон!

Ездра излязъл с голям свитък в ръце. Качил се на висок дървен подиум, който били направили специално за този ден, за да го виждат всички. Когато разгърнал свитъка, целият народ се изправил на крака. Настанала пълна тишина.

Ездра благословил Господа, великия Бог. А народът вдигнал ръце и отговорил:

— Амин! Амин!

После всички се поклонили до земята.

И Ездра започнал да чете. Четял от ранна сутрин до пладне. Народът стоял и слушал внимателно. А помощниците му обикаляли между хората

и обяснявали значението на думите, за да разберат всички — и възрастните, и децата.

Докато слушали, хората започнали да плачат. Те разбирали колко далеч са били от Бога и колко неща не са знаели. Сърцата им се натъжили.

Но Неемия, управителят на града, Ездра и помощниците им казали:

— Този ден е свят за Господа, вашия Бог. Не плачете и не скърбете! Идете, яжте вкусна храна и пийте сладко питие, и пратете дял на онези, които нямат нищо приготвено. Защото радостта в Господа е вашата сила!

И хората отишли да празнуват с голяма радост, защото били разбрали думите, които им били прочетени.

На следващия ден те пак дошли да слушат. И прочели в закона, че Бог иска да празнуват празник, като живеят седем дни в колиби — малки къщички от клони. Веднага хората тръгнали из планината, донесли маслинови, миртови и палмови клони и направили колиби — по покривите, в дворовете, по площадите. Децата сигурно тичали от колиба на колиба! Много отдавна не бил празнуван такъв празник и радостта била много голяма.

А Ездра всеки ден, от първия до последния ден на празника, четял на народа от Божиата книга.

Да помислим

- Кои три неща решил в сърцето си Ездра?
- Защо хората първо плакали, а после се зарадвали, когато слушали Божието Слово?
- Коя е твоята любима история от Библията и на кого би искал да я разкажеш?

Какво научихме

Божие Слово е съкровище — когато го слушаме, разбираме и живеем по него, то носи радост и сила.

37

ОТ 50

Историята на Неемия

С молитва в сърцето и камък в ръката

📖 НЕЕМИЯ 1–6

СТАРА ЗАВЕТ

◆ 119 ◆

Имало едно време, в двореца на персийския цар, един човек на име Неемия. Той бил царски виночерпец — служителят, който подавал на царя чашата с вино и проверявал дали е безопасна. Това била важна служба, защото царят трябвало много да ти има доверие.

Един ден при Неемия дошли хора от далечния Йерусалим.

— Как е там? — попитал ги той.

— Зле — отговорили те. — Стените на града са съборени, портите са изгорени. Хората живеят в голяма беда и срам.

Неемия седнал и заплакал. Много дни скърбял, постил и се молил:

— Господи, Боже на небето, моля Те, чуй молитвата на слугата Си. Помогни ми днес, когато заста на пред царя.

Минали няколко месеца. Един ден Неемия поднесъл виното на цар Артаксеркс. Никога досега не бил тъжен пред царя, но този път лицето му издавало болката.

— Защо си толкова тъжен? — попитал царят. — Не си болен. Това е скръб на сърцето.

Неемия много се уплашил, но казал:

— Царю, как да не съм тъжен, когато градът на моите бащи лежи в развалини?

— Какво искаш? — попитал царят.

В този миг Неемия бързо се помолил на Бога наум. После казал:

— Изпрати ме в Юдея, за да построя отново града.

И царят се съгласил! Дал му писма, войници и дори дървен материал от царската гора. Защото добрата ръка на Бога била над Неемия.

Когато стигнал в Йерусалим, Неемия не казал на никого защо е дошъл. Една нощ станал и с няколко души тихо излязъл да огледа стените. На лунната светлина видял купища камъни и почернели порти. На едно място имало толкова развалини, че животното му не можело да мине.

На сутринта той събрал хората.

— Виждате бедата, в която сме — казал той. — Елате да построим стените на Йерусалим! Божията ръка е над нас.

— Да станем и да градим! — отговорили всички.

И започнали. Всяко семейство поело своя част от стената — свещеници, търговци, златари, дори дъщерите на един от управителите. Навсякъде се чувал звук от чукове и камъни.

Но не всички се радвали. Санавалат и Товия, враговете на Израил, им се подигравали:

— Какво правят тези слаби юдеи? Ако дори една лисица се качи на стената им, ще я събори!

Неемия не им отговорил. Той се помолил:

— Чуй, Боже наш, как ни презират!

И хората продължили да работят, защото имали сърце за работата.

Тогава враговете решили да нападнат. Но Неемия разбрал. Той поставил стражи ден и нощ. Половината хора работели, а другата половина стояли на пост. Строителите носели камъни с една ръка, а с другата държали оръжие.

— Не се бойте! — насърчавал ги Неемия. — Помнете Господа, Който е велик и страшен!

Враговете опитали и други хитрини — искали да изплашат Неемия и да го накарат да спре. Но той отговорил:

— Върша голяма работа и не мога да сляза при вас.

И ето — само за петдесет и два дни стената била завършена! Когато враговете научили, се уплашили, защото разбрали, че това дело е извършено с помощта на Бога.

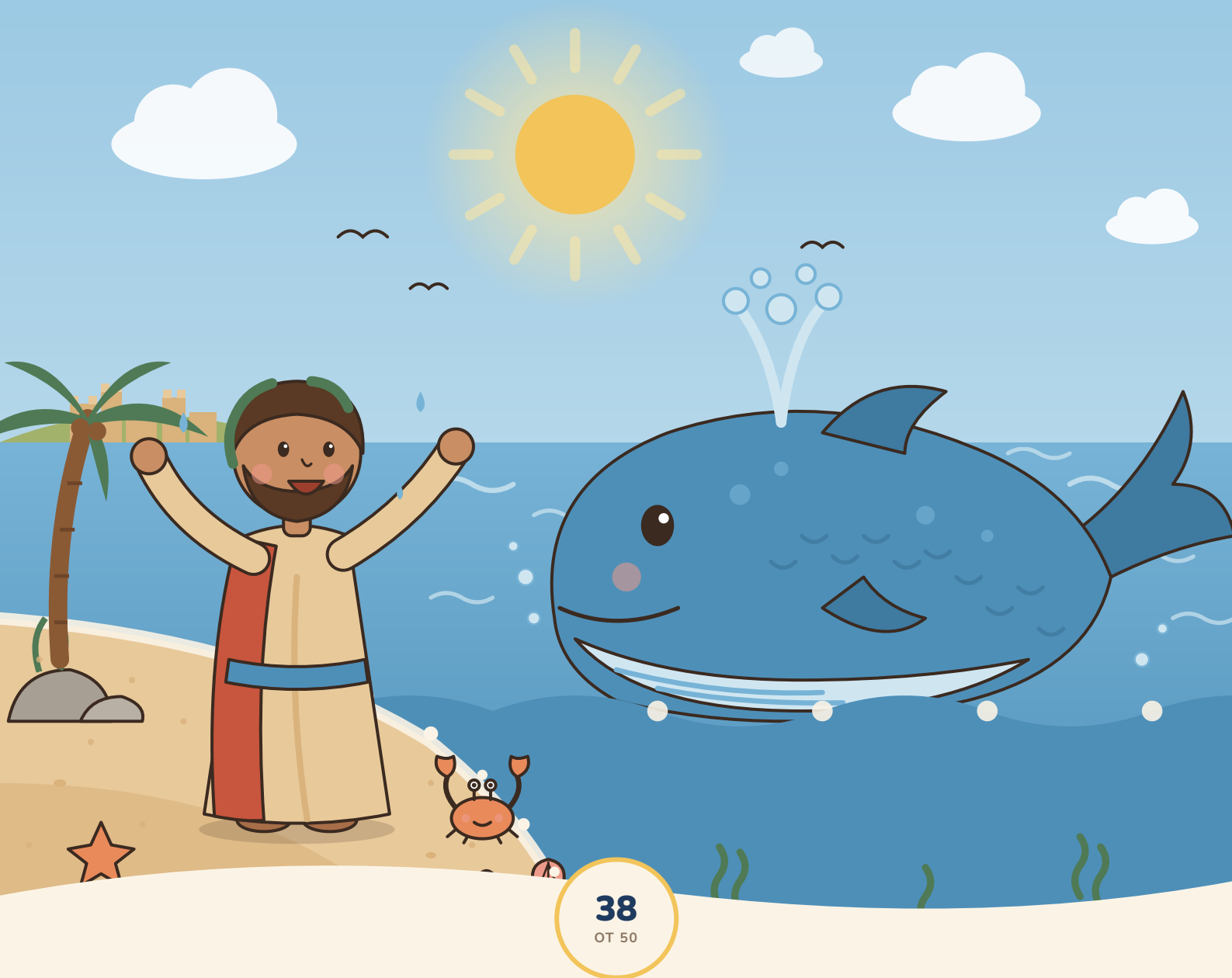
Да помислим

- Какво направил Неемия, когато чул, че стените на Йерусалим са съборени?
- Какво правиш ти, когато някой ти се подиграва, докато се опитваш да направиш нещо добро?
- Каква добра работа би могъл да започнеш с молитва тази седмица?

Какво научихме

Молитвата и работата вървят ръка за ръка — когато се молим и не се отказваме, Бог довършва доброто, което е започнал.

38

ОТ 50

Историята на Йона

Пророкът, който бягал от Божиата милост

📖 ЙОНА 1–4

СТАРА ЗАВЕТ

◆ 122 ◆

Някога, много отдавна, живял един пророк на име Йона. Един ден Господ му казал:

— Стани и иди в Ниневия, големия град, и им кажи, че злото им е стигнало до Мене.

Ниневия била столица на жесток народ, враг на Израил. Йона не искал да отиде там. И затова направил нещо странно — станал и побягнал в обратната посока! Слязъл в пристанището Йопия, намерил кораб за далечния Тарсис, платил за пътуването и се качил, за да избяга от Господа.

Но от Бога не може да се избяга.

Господ изпратил силен вятър над морето. Издигнала се такава буря, че корабът щял да се разбие. Моряците се изплашили. Всеки викал към своя бог и хвърляли товара в морето, за да олекне корабът.

А Йона? Той бил слязъл долу, в най-вътрешната част на кораба, и спял дълбоко.

Капитанът го намерил и го разтърсил:

— Как можеш да спиш? Ставай и се моли на твоя Бог! Може би Той ще ни спаси!

Моряците хвърлили жребий, за да разберат заради кого е дошла бедата. Жребият паднал на Йона.

— Кой си ти? — питали те. — Откъде си?

— Аз съм евреин — казал Йона — и се боя от Господа, Бога на небето, Който е направил морето и сушата. Бягам от Него.

Моряците се ужасили.

— Какво да направим с теб, за да утихне морето?

— Хвърлете ме в морето — казал Йона — и то ще утихне. Знам, че заради мен е тази буря.

Моряците не искали да го направят. Гребали с всички сили към брега, но не успели. Най-накрая се помолили на Господа и хвърлили Йона в морето. И морето веднага утихнало.

А Господ приготвил голяма риба, която погълнала Йона. Три дни и три нощи Йона бил в корема на рибата. Там, в тъмното, той се помолил:

— В беда извиках към Господа и Той ме чу! Спасението е от Господа!

Тогава Господ заповядал на рибата и тя изхвърлила Йона на сушата.

И Господ проговорил на Йона втори път:

— Стани и иди в Ниневия.

Този път Йона тръгнал. Градът бил толкова голям, че трябвали три дни, за да се обиколи. Йона вървял по улиците и викал:

— Още четиридесет дни и Ниневия ще бъде съборена!

И тогава се случило чудо. Хората в Ниневия повярвали на Бога! Всички, от най-големия до най-малкия, постили и се облекли във вретища — груби дрехи за покаяние. Дори царят слязъл от трона си и седнал в пепелта. Той заповядал всички да се обърнат от злите си пътища. Бог видял, че наистина са се променили, и не ги наказал.

Но Йона се разсърдил.

— Знаех си! — казал той на Бога. — Затова бягах! Знаех, че Ти си милостив и благ, търпелив и пълен с любов!

Йона излязъл от града и седнал да гледа какво ще стане. Бог направил да израсне растение с големи листа, което му давало сянка, и Йона много му се зарадвал. Но на сутринта Бог изпратил червей, който подял растението, и то изсъхнало. Слънцето напекло главата на Йона и той пак се ядосал.

Това Бог му казал:

— Ти съжаляваш за растението, за което не си се трудил. А аз да не съжалявам ли големия град Ниневия, в който има повече от сто и двадесет хиляди души, които не могат да различат дясната си ръка от лявата, и още толкова много животни?

Да помислим

- Защо Йона избягал и какво се случило, когато Бог му дал втори шанс?
- Има ли човек, на когото ти е трудно да желаеш доброто? Как би могъл да се помолиш за него?
- Как се чувстваш, когато някой ти даде втори шанс, след като си сгрешил?

Какво научихме

Божията милост е за всички хора — дори за онези, които ние смятаме за недостойни. Бог иска и нашите сърца да ги обичат.

ЧАСТ ВТОРА

Нов завет

Истории 39–50

Исус и първите Му приятели

В тази част ще срещнеш

Рибари и бирници, едно момче с пет хляба, приятели, които вярват и следват Исус – и Самият Исус, най-великият Герой.

39 Мария

40 Йоан Кръстител

41 Петър

42 Закхей

43 Момчето с петте хляба

44 Вартимей

45 Лазар

46 Стефан

47 Павел

48 Тавита

49 Тимотей

50 Исус

39

ОТ 50

Историята на Мария

Нека ми бъде според Твоята дума

📖 ЛУКА 1-2

НОВ ЗАВЕТ

◆ 127 ◆

Минали много, много години, откакто пророците били говорили от Божието име. Народът на Израил чакал и чакал. Бог бил обещал да изпрати Спасител — и сега, най-сетне, бил дошъл моментът да изпълни обещанието Си.

Някога, в малкото градче Назарет, живяло едно младо момиче на име Мария. Тя била сгодена за един добър дърводелец на име Йосиф. Мария водела тих, обикновен живот — помагала у дома, носела вода от кладенеца, молела се на Бога.

Един ден, когато била сама, пред нея изведнъж застанал ангел. Това бил Гавриил, Божият вестител.

— Радвай се, ти, която си надарена с Божията благодат! — казал той. — Господ е с тебе!

Мария се смутила и се зачудила какво ли означава такъв поздрав.

— Не бой се, Марийо — казал ангелът нежно, — защото Бог те е погледнал с благоволение. Ти ще заченеш и ще родиш Син и ще Го наречеш Исус. Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния. И царството Му няма да има край.

Мария била изненадана.

— Как ще стане това — попитала тя, — щом още не съм омъжена?

— Святият Дух ще дойде над тебе — отговорил Гавриил — и силата на Всевишния ще те осени. Затова святото Дете ще се нарече Божий Син. И ето, твоята сродница Елисавета, която всички наричали неплодна, на стари години също очаква син. Защото за Бога няма нищо невъзможно.

Мария не разбирала всичко. Може би се питала какво ще кажат хората и какво ще си помисли Йосиф. Но тя се доверила на Бога и казала:

— Ето, аз съм слугиня на Господа. Нека ми бъде според твоята дума.

И ангелът си отишъл.

Скоро след това Мария тръгнала по хълмовете към дома на Елисавета. Щом влязла и я поздравила, бебето в утробата на Елисавета заподскачало от радост. Елисавета се изпълнила със Святия Дух и извикала:

— Благословена си ти между жените и благословено е Детето, което носиш! Блажена е тази, която повярва, че ще се изпълни казаното ѝ

от Господа!

Тогава Мария запяла от сърце:

— Душата ми величае Господа и духът ми се радва в Бога, моя Спасител! Защото Той погледна на малката Си слугиня. Всемогъщият направи велики неща за мене и свящото е Неговото име!

Минали месеци. Римският император заповядал всички да се запишат в преброяване, всеки в родния град на дедите си. Затова Йосиф и Мария тръгнали на дълъг път от Назарет до Витлеем — градът на цар Давид.

Когато стигнали, във Витлеем било пълно с хора и за тях нямало място в странноприемницата. И там, в простото място, където стояли животните, Мария родила своя първороден Син. Повила Го в пелени и Го положила в яслата — коритото, от което яли животните.

Същата нощ ангели се явили на овчари в полето и им казали радостната вест. Овচারите дотичали и намерили Бебето точно както им било казано. Разказали на всички какво са видели и чули.

А Мария мълчала. Тя пазела всички тези думи в сърцето си и често мислела за тях. Гледала малкото Бебе, свито в яслата, и знаела, че Бог е изпълнил обещанието Си.

Да помислим

- Какво казала Мария, когато ангелът ѝ донесъл вестта, макар да не разбирала всичко?
- Кое Божие обещание ти е най-скъпо?
- Какво би могъл да „пазиш в сърцето си“ от тази история, за да си мислиш за него преди сън?

Какво научихме

Когато кажем на Бога „да“, дори без да разбираме всичко, Той може да извърши чудни неща чрез обикновени хора като нас.

40

ОТ 50

Историята на Йоан Кръстител

Гласът, който сочел към Исус

📖 МАТЕЙ 3; ЙОАН 1

НОВ ЗАВЕТ

◆ 130 ◆

Някога, много отдавна, в пустинята на Юдея се появил един необикновен човек. Казвал се Йоан. Той не живеел в красива къща и не носел скъпи дрехи. Облеклото му било от груба камилска вълна, а на кръста си стягал кожен колан. Ял скакалци и див мед. Но хората от цялата страна тръгвали да го слушат.

Защото Йоан имал важна задача. Бог го бил изпратил да приготви пътя за Спасителя.

— Покайте се — викал Йоан, — защото наближи небесното царство!

„Да се покаеш“ означава да съжалиш за лошото, което си направил, и да се обърнеш към Бога. И хората идвали — от Йерусалим, от цяла Юдея, от селата край реката. Изповядвали греховете си, а Йоан ги кръщавал в река Йордан. Той ги потапял във водата — знак, че искат да започнат начисто.

Скоро всички започнали да говорят за него. Някои си мислели: „Дали пък той не е Спасителят, когото Бог е обещал?“

Един ден от Йерусалим дошли свещеници и го попитали направо:

— Кой си ти?

— Аз не съм Христос — отговорил Йоан.

— Тогава кой си? Какво казваш за себе си?

— Аз съм глас на човек, който вика в пустинята: „Оправете пътя на Господа!“ — казал Йоан. — Аз кръщавам с вода. Но сред вас стои Един, Когото вие не познавате. Той идва след мене, но е много по-велик от мене. Аз не съм достоен дори да развързва каишката на сандалите Му.

Йоан можел да се възгордее. Толкова много хора го слушали! Но той знаел, че не е дошъл, за да говорят за него. Той бил като пътепоказател — сочел към Някой друг.

И ето, един ден този Някой дошъл. От Галилея на брега на Йордан пристигнал Исус и помолил Йоан да Го кръсти. Йоан се смутил.

— Аз имам нужда Ти да ме кръстиш — казал той, — а Ти идваш при мене?

— Остави сега — отговорил Исус, — защото така е правилно да изпълним всичко, което Бог иска.

Тогава Йоан Го кръстил. Когато Исус излязъл от водата, небесата се отворили. Йоан видял Божия Дух да слиза като гълъб и да каца върху Него. И от небето се чул глас:

— Този е Моят обичан Син, Който Ме радва!

На следващия ден Йоан видял Исус да идва към него и извикал на всички наоколо:

— Ето Божия Агнец, Който взема греха на света!

Хората знаели, че в храма принасяли агънца, когато искали Бог да им прости. А сега Йоан казвал, че Исус е Божият Агнец — Онзи, Който ще отнеме греха на всички хора.

На другия ден Йоан стоял с двама от своите ученици. Исус минал покрай тях и Йоан пак казал:

— Ето Божия Агнец!

Двамата ученици чули това и тръгнали след Исус. Йоан не ги спрял. Не казал: „Останете с мен!“ Напротив — радвал се. Точно затова бил дошъл: да насочи хората към Исус.

Един от тези двама ученици бил Андрей. Той веднага намерил брат си Симон и му казал:

— Намерихме Спасителя!

И така, чрез един глас в пустинята, хората започнали да намират пътя към Исус.

Да помислим

- Какво казал Йоан, когато видял Исус да идва към него?
- Защо Йоан се радвал, когато учениците му тръгнали след Исус?
- Как можеш ти да бъдеш „пътепоказател“, който сочи към Исус?

Какво научихме

Най-великото, което можем да направим, е да насочим другите не към себе си, а към Исус.

41

ОТ 50

Историята на Петър

Рибарят, когото Исус вдигнал от вълните

📖 МАТЕЙ 14; ЙОАН 21

НОВ ЗАВЕТ

◆ 133 ◆

Имало едно време един едър и силен рибар на име Петър. Ръцете му били загрубели от мрежите, а гласът му бил гръмък като вълните на Галилейското езеро. Петър бил смел, бърз и понякога малко при-бързан. Когато Исус го повикал да тръгне с Него, той оставил лодката си и Го последвал.

Една вечер, след като Исус нахранил много хора, Той казал на учениците си да се качат в лодката и да минат на другия бряг. Самият Той се качил на планината да се моли. Падна нощ. Задуха силен вятър, вълните заблъс-каха лодката и учениците гребяха с всички сили, но едва напредваха.

Призори, когато небето още било сиво, те видели нещо, от което косите им настръхнали. Някой вървял към тях по водата!

— Призрак! — извикали те и се разтреперили.

Но веднага чули познат, спокоен глас:

— Не бойте се! Аз съм!

Петър се взрял в тъмното. Сърцето му биело силно.

— Господи, ако си Ти — казал той, — заповядай ми да дойда при Теб по водата!

— Ела! — отвърнал Исус.

И Петър прехвърлил крак през ръба на лодката. Студената вода докос-нала стъпалото му, но не го погълнала. Той стъпил и с другия крак. И тръг-нал! Вървял по вълните към Исус, а другите ученици гледали със зяп-нали уста.

Но тогава Петър погледнал встрани. Видял колко силен е вятърът, колко високи са вълните. Уплашил се. И в същия миг започнал да потъва.

— Господи, спаси ме! — извикал той.

Исус веднага протегнал ръка и го хванал.

— Маловерецо — казал му нежно Той, — защо се усъмни?

Двамата се качили в лодката и вятърът утихнал. А учениците се покло-нили на Исус и казали:

— Наистина Ти си Божият Син!

Минали години. Петър обичал Исус с цялото си сърце, но в една тъжна нощ, когато Исус бил арестуван, той се уплашил отново. Три пъти казал:

„Не Го познавам!“ После излязъл навън и горчиво заплакал. Мислел си, че е провалил всичко.

Ала Исус възкръснал. Една сутрин Петър и приятелите му отново ловели риба, цяла нощ, без да хванат нищо. На брега стоял Някой и им казал да хвърлят мрежата отдясно на лодката. Мрежата се напълнила с толкова риба, че не могли да я изтеглят.

— Това е Господ! — извикал Йоан.

Петър не дочакал лодката. Скочил във водата и заплувал към брега. Там Исус бил наклал огън и печал риба и хляб. Миришело на дим и топла закуска.

След като се нахранили, Исус погледнал Петър в очите и го попитал:

— Петре, обичаш ли Ме?

— Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам.

— Паси агънцата Ми — казал Исус.

Попитал го втори път, и трети път. Три пъти Петър бил казал, че не Го познава, и три пъти сега казал, че Го обича. Петър се натъжил, но разбрал: Исус не го бил изоставил. Прощавал му и му давал нова задача — да се грижи за хората, които Исус обича, както пастир се грижи за овцете си.

И Петър, рибарят, който веднъж потънал във вълните, станал смел водач, който разказвал на хиляди хора за Исус.

Да помислим

- Какво се случило, когато Петър престанал да гледа към Исус и погледнал вълните?
- Кои са „вълните“, които понякога плашат теб?
- Как мислиш, че се е почувствал Петър, когато Исус му дал нова задача след грешката му?

Какво научихме

Когато потъваме или сгрешим, Исус протяга ръка и ни дава нов шанс.

42

ОТ 50

Историята на Закхей

Малкият човек, когото Исус видял отдалеч

📖 ЛУКА 19

НОВ ЗАВЕТ

◆ 136 ◆

Имало едно време в град Йерихон, където растели палми и мирисело на сладки фурми, един човек на име Закхей. Закхей бил много богат, но бил и много нисък. А най-лошото било, че никой в града не го обичал.

Защо ли? Закхей бил главен бирник. Бирниците събирали данъци — парите, които хората трябвало да дават на римляните, които управлявали страната. Но Закхей често вземал повече, отколкото трябва, и прибирал излишното за себе си. Затова къщата му била голяма, дрехите му — скъпи, а сърцето му — самотно. Когато минавал по улицата, хората се обръщали на другата страна и си шепнели:

— Ето го крадеца!

Един ден из целия град се разнесла новина: Исус идва в Йерихон! Онзи Исус, който лекувал болни и разказвал чудни истории за Бога. Хората наизлезли по улиците. Закхей също много искал да Го види. Но как? Пред него стояла стена от гърбове и рамене. Той подскачал, надничал между хората, ала не виждал нищо. И никой не искал да му направи място.

Тогава Закхей си намислил нещо. Затичал се напред по пътя — богат, важен човек, а тичал като малко момче! — и се покатерил на едно голямо смокиново дърво. Седнал на един клон, скрит между широките листа, и зачакал. „Оттук ще Го видя, а Той няма да ме забележи“ — мислел си той.

Скоро тълпата наближила. Ето го Исус! Закхей затаил дъх. Исус вървял, хората Го бутали от всички страни... и точно под смокинята Той спрял. Вдигнал очи нагоре. И погледнал право в Закхей.

— Закхей — казал Исус, — слез бързо! Днес трябва да остана в твоя дом.

Закхей едва не паднал от клона. Исус знаел името му! И искал да дойде у тях — точно у него, когото всички избягвали! Той слязъл толкова бързо, колкото можел, и с радост поканил Исус в къщата си.

Но хората наоколо замърморили:

— Как може? Отива на гости на грешник!

В дома на Закхей обаче се случило нещо удивително. Докато Исус бил там, сърцето на малкия бирник се променило. Изведнъж парите вече не му изглеждали толкова важни. Той се изправил и казал високо, така че всички да чуят:

— Господи, ето, половината от имота си давам на бедните. И ако съм взел от някого нещо несправедливо, ще му върна четири пъти повече!

Можеш ли да си представиш лицата на съседите му? Онзи, който само вземал, сега започнал да дава. И то с радост!

Исус се усмихнал и казал:

— Днес спасение дойде в този дом. Защото Аз дойдох да потърся и да спася изгубеното.

Закхей вече не бил изгубен. Той бил намерен. Може би бил все така нисък, но сега сърцето му било голямо. Защото Исус не гледал колко висок е човек, нито какво казват другите за него. Исус гледал сърцето — и знаел, че дори най-самотният човек в града има нужда от приятел.

Да помислим

- Защо Закхей се покатерил на дървото и какво почувствал, когато Исус го повикал по име?
- Какво направил Закхей, след като Исус дошъл в дома му?
- Има ли някой около теб, когото другите избягват? Как би могъл да бъдеш приятел като Исус?

Какво научихме

Исус търси хората, които другите отхвърлят, и Неговата любов може да промени всяко сърце.

43

ОТ 50

Историята на момчето с петте хляба

Малкият обяд, който нахранил хиляди

📖 ЙОАН 6

НОВ ЗАВЕТ

◆ 139 ◆

Имало едно време едно момче, чието име не знаем. Но знаем какво носело в торбичката си онзи ден: пет ечемичени хлебчета и две малки рибки. Вероятно майка му ги била приготвила сутринта, още топли, и му казала: „Да не огладнееш по пътя!“

А пътят бил дълъг. Защото онзи ден цялото село, и съседните села, и още много хора тръгнали след Исус. Те видели как Той лекувал болни и искали да бъдат близо до Него. Исус минал отвъд Галилейското езеро и се качил на един зелен хълм. И ето — към Него се изкачвало огромно множество. Само мъжете били около пет хиляди, а с жените и децата — още повече!

Момчето също било там. Може би седяло съвсем отпред, за да чува всяка дума.

Слънцето вече започнало да слиза ниско. Хората били гладни, а наоколо нямало нито една къща, нито един пазар. Исус погледнал своя ученик Филип и го попитал:

— Откъде да купим хляб, за да се нахранят всички тези хора?

Исус вече знаел какво ще направи, но искал да види какво ще каже Филип. А Филип се хванал за главата:

— Дори да имаме много пари, пак няма да стигне хляб, та всеки да получи поне по едно парче!

Тогава Андрей, братът на Петър, се приближил. До него стояло момчето.

— Тук има едно момче — казал Андрей, — което има пет ечемичени хляба и две риби. Но какво е това за толкова много хора?

Представи си как се е чувствало момчето. Около него — хиляди гладни хора. А в ръцете му — само един малък обяд. Можело да каже: „Това е моето! И то стига само за мен.“ Но то не казало така. Подало торбичката си на Исус.

Исус я взел и се усмихнал.

— Кажете на хората да седнат — заповядал Той.

На хълма имало много мека трева. Хората насядали на групи, като пъстри петна по склона. Настанала тишина. Исус взел хлябовете, вдигнал очи и благодарил на Бога. После започнал да ги раздава, а учениците ги носели на хората. Същото направил и с рибите.

И тогава се случило чудото. Хлябът не свършвал! Учениците раздавали, раздавали, раздавали — а в ръцете им все имало още. Всеки получил, колкото искал. Децата яли, майките яли, старците яли. Всички се наситили.

— Съберете останалите парчета — казал Исус, — за да не се изгуби нищо.

Учениците обиколили хълма и събрали остатъците. Напълнили дванадесет кошници! Повече, отколкото имало в началото.

Хората гледали удивени и си шепнели:

— Наистина това е Пророкът, Когото Бог обеща да изпрати!

А момчето? Мисля, че се е прибрало вкъщи с грейнали очи и е разказало на майка си:

— Мамо, знаеш ли какво стана с хлебчетата ти?

Неговият малък обяд не изглеждал като нещо особено. Но в ръцете на Исус той станал достатъчно за хиляди. Защото, когато дадем на Бога малкото, което имаме, Той може да го превърне в много.

Да помислим

- Какво направило момчето с обяда си и какво направил Исус с него?
- Какво малко нещо имаш ти, което би могъл да дадеш на Исус или на някого друг?
- Как мислиш, че се е почувствало момчето, когато видяло дванадесетте пълни кошници?

Какво научихме

Когато дадем на Бога малкото, което имаме, Той може да направи с него нещо голямо.

Историята на Вартимей

Слепецът, който викал, докато Исус спре

📖 МАРК 10:46–52

НОВ ЗАВЕТ

◆ 142 ◆

Имало едно време край пътя за град Йерихон един слепец на име Вартимей. Всеки ден той сядал на същото място, разстилял наметалото си в праха и протягал ръка.

— Подайте милостиня! — молел той минувачите.

Вартимей не виждал нищо. Не виждал синьото небе, нито зелените палми, нито лицата на хората. Но чувал много добре. Чувал стъпките по пътя, звъntenето на монетите, шепота на хората. И бил чул нещо, което не му излизало от ума: казвали, че един човек от Назарет, Исус, лекува болни и отваря очите на слепите.

„Ах, само да мине оттук!“ — мислел си Вартимей.

И ето, един ден той чул шум. Много стъпки, много гласове. Голямо множество излизало от града.

— Какво става? — попитал той.

— Исус от Назарет минава! — отговорил му някой.

Сърцето на Вартимей подскочило. Сега или никога! Той се изправил и извикал с всички сили:

— Исусе, Сине Давидов, смили се над мене!

Хората наоколо се намръщили.

— Шшт! Мълчи! — скарали му се те. — Не викай!

Някои дори го побутнали. Какво бил един сляп просяк, че да безпокои Учителя? Но Вартимей не млъкнал. Напротив, извикал още по-силно:

— Сине Давидов, смили се над мене!

И тогава... стъпките спрели. Исус се спрял насред пътя. Цялото множество замряло.

— Повикайте го — казал Исус.

Хората, които допреди малко карали Вартимей да мълчи, сега се обърнали към него съвсем различно:

— Смелост! Стани! Той те вика!

Вартимей не чакал втора покана. Хвърлил наметалото си настрана — онова наметало, върху което седял всеки ден, единственото, което

имал, — скочил на крака и тръгнал към гласа на Исус. Може би се спъвал, може би някой го хванал за ръката, но той вървял напред.

Застанал пред Исус. Около тях било тихо.

— Какво искаш да ти направя? — попитал Исус.

Нима Исус не знаел? Разбира се, че знаел. Но искал да чуе Вартимей да го каже със собствената си уста, с цялото си доверие.

— Учителю — казал Вартимей и гласът му трепнал, — да прогледам!

Исус го погледнал с любов.

— Иди си. Твоята вяра те изцели.

И в същия миг очите на Вартимей се отворили. Светлината нахлула в тях като утринно слънце. Той видял! Видял синьото небе. Видял праха на пътя и зелените листа. Видял хората около себе си. И най-хубавото — видял лицето на Исус, Онзи, Който го бил чул.

Вартимей можел да тръгне накъдето си поиска. Можел да се прибере къщи, да си намери работа, да започне нов живот. Но той избрал друго. Тръгнал след Исус по пътя, заедно с учениците Му. Защото след като веднъж Го бил видял, вече не искал да бъде далеч от Него.

А старото наметало си останало в праха край пътя. Вартимей вече нямал нужда от него.

Да помислим

- Какво правели хората, когато Вартимей викал, и какво направил той?
- Защо Вартимей хвърлил наметалото си, когато Исус го повикал?
- Ако Исус те попита днес „Какво искаш да ти направя?“, какво би Му казал?

Какво научихме

Можем да викаме към Исус с цялото си сърце, дори когато другите ни казват да мълчим — Той винаги спира и ни чува.

Историята на Лазар

Приятелят, когото Исус извикал от гроба

📖 ЙОАН 11

НОВ ЗАВЕТ

◆ 145 ◆

Имало едно време в малкото селце Витания, недалеч от Ерусалим, една къща, в която Исус винаги бил добре дошъл. Там живеели двете сестри Марта и Мария и брат им Лазар. Исус обичал и тримата. Когато идвал при тях, Марта приготвяла вкусна храна, Мария сядала до краката Му да слуша, а Лазар Го посрещал като най-скъп приятел.

Но един ден Лазар се разболял. Много тежко. Сестрите се уплашили и пратили човек при Исус:

— Господи, ето, онзи, когото обичаш, е болен.

Исус чул вестта, но не тръгнал веднага. Останал още два дни там, където бил. Учениците не разбирали защо. А Исус им казал:

— Тази болест е, за да се прослави Бог.

Когато най-после пристигнали във Витания, било твърде късно. Лазар бил умрял и вече четири дни лежал в гробницата — пещера в скалата, затворена с голям камък. Къщата била пълна с хора, които дошли да утешат сестрите.

Марта чула, че Исус идва, и изтичала да Го посрещне.

— Господи — казала тя през сълзи, — ако беше тук, брат ми нямаше да умре.

— Брат ти ще възкръсне — отвърнал Исус. — Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мене, ще живее, дори и да умре. Вярваш ли това?

— Да, Господи — казала Марта. — Вярвам, че Ти си Христос, Божият Син.

После дошла и Мария. Тя паднала в краката на Исус и казала същото:

— Господи, ако беше тук, брат ми нямаше да умре.

Исус видял как Мария плаче. Видял и хората около нея, които също плачели. И сърцето Му се развълнувало дълбоко. Исус заплакал.

— Вижте колко го е обичал! — шепнели хората.

Исус отишъл при гробницата.

— Отместете камъка — казал Той.

— Господи — възразила Марта, — вече четири дни е там...

— Не ти ли казах, че ако вярваш, ще видиш Божията слава?

Неколцина мъже се напрегнали и отместили тежкия камък. Всички за-
таили дъх. Исус вдигнал очи към небето:

— Отче, благодаря Ти, че Ме чу. Знам, че винаги Ме чуваш.

После извикал със силен глас:

— Лазаре, излез вън!

Настанала тишина. Никой не помръднал. И тогава от тъмната пещера
се чуло шумолене. На прага се появила фигура, увита в бели ленени
ленти, с кърпа на лицето. Лазар! Живият Лазар!

— Развийте го и го пуснете да ходи — казал Исус.

Марта и Мария се затичали към брат си. Смъкнали кърпата от лицето
му и видели познатите му очи, топли и живи. Прегърнали го и заплакали
отново — но този път от радост. Хората наоколо викали, смеели се, хва-
лели Бога. Много от тях повярвали в Исус онзи ден.

Исус бил закъснял само според часовника на хората. Но Той дошъл
точно навреме, за да покаже нещо по-голямо от изцеление: че Той е по-
силен дори от смъртта. И онези, които Го обичат, никога не се губят зави-
наги.

Да помислим

- Какво направил Исус, когато видял Мария и приятелите ѝ да плачат?
- Кога ти се е струвало, че Бог закъснява да ти помогне?
- Какво означава за теб, че Исус е по-силен дори от смъртта?

Какво научихме

Исус плаче заедно с нас, когато ни е тъжно, и Той е по-силен дори
от смъртта.

Историята на Стефан

Смелото сърце, което видяло небето отворено

📖 ДЕЯНИЯ 6–7

НОВ ЗАВЕТ

◆ 148 ◆

Имало едно време в Ерусалим, малко след като Исус се върнал на небето, едно ново и радостно семейство — първата църква. Хората, които вярвали в Исус, се събирали заедно, хранели се заедно, молели се заедно и се грижели един за друг. Никой не бивал забравен.

Но семейството растяло толкова бързо, че апостолите не могли за всичко. Някои вдовици — жени, чиито съпрузи били починали — не получавали храна всеки ден. Затова апостолите казали:

— Изберете седем добри и мъдри мъже, пълни със Святия Дух, които да се грижат за това.

Един от тях бил Стефан. Стефан бил пълен с вяра и с Божията сила. Той не само раздавал хляб на вдовиците, но и разказвал на хората за Исус. Бог вършел чрез него чудеса и знамения. А когато говорел, думите му били толкова мъдри, че никой не можел да спори с него.

Но някои хора не обичали да слушат за Исус. Те се ядосали, че не могат да надвият Стефан с думи. И намерили хора, които да кажат лъжи за него. Хванали Стефан и го завели пред съвета — най-важните водачи на народа.

— Този човек говори лошо против Бога! — обвинили го лъжесвидетелите.

Всички в съвета се вгледали в Стефан. И видели нещо странно: лицето му светело като лице на ангел. Той не бил уплашен. Бил спокоен.

— Вярно ли е това? — попитал първосвещеникът.

Стефан започнал да говори. Разказал цялата история на народа — за Авраам, за Йосиф, за Моисей, за това как Бог винаги бил верен, а хората често не Го слушали. Накрая казал смело, че и сега те не са послушали Божия Праведник, Исус.

Като чули това, водачите се разгневили много. Скърцали със зъби. Но Стефан не гледал към тях. Той вдигнал очи към небето. И там видял нещо прекрасно.

— Ето — казал той, а очите му сияели, — виждам небето отворено и Исус, застанал отдясно на Бога!

Небето било отворено за него. Исус стоял там — сякаш се бил изправил, за да посрещне приятеля си.

Но хората запушили ушите си и не искали да слушат повече. Завлекли Стефан извън града и започнали да хвърлят камъни по него. Там стоял и един млад мъж на име Савел, който пазел дрехите им. Ще чуеш за него в следващата история.

Стефан не се съпротивлявал. Не викал гневно. Той коленичил и се помолил:

— Господи Исусе, приеми духа ми.

И после казал нещо, което никой не очаквал. Помолил се за онези, които го наранявали:

— Господи, не им вменявай този грях.

Това означавало: „Прости им, Господи.“ Точно както Исус бил простил на онези, които Го наранили.

И като казал това, Стефан заспал. Така Библията нарича смъртта на онези, които обичат Бога — заспиване. Тялото му останало на земята, но самият Стефан вече бил там, където гледал преди малко — при Исус, в отвореното небе, пълно със светлина.

Хората, които обичали Стефан, го погребали и много плакали за него. Но историята му не свършила с тъга. Вярващите се пръснали по много места и навсякъде разказвали за Исус. Добрата вест тръгнала по света. А смелостта и прошката на Стефан никога не били забравени.

Да помислим

- Какво видял Стефан, когато вдигнал очи към небето?
- Защо мислиш, че Стефан успял да прости на хората, които го наранявали?
- Кога ти е трудно да простиш? Как Исус може да ти помогне?

Какво научихме

Бог дава смелост да останем верни и сила да простим дори на онези, които ни нараняват.

Историята на Павел

Врагът, който станал най-верният пратеник

ДЕЯНИЯ 9

НОВ ЗАВЕТ

◆ 151 ◆

Имало едно време един умен и много ревностен млад мъж на име Савел. Той познавал Божия закон наизуст и искал всичко да бъде точно според правилата. Но Савел мислел, че хората, които вярват в Исус, грешат. И затова ги мразел.

Той ходел от къща на къща в Ерусалим, хващал мъже и жени, които обичали Исус, и ги затварял в тъмница. Когато Стефан бил убит, Савел стоял наблизо и одобрявал. Мислел си, че така служи на Бога.

Един ден Савел отишъл при първосвещеника и поискал писма.

— Ще отида в Дамаск — казал той — и ако намеря там хора, които следват Исус, ще ги доведа вързани в Ерусалим.

И тръгнал. Пътят бил дълъг и прашен, през хълмове и пустинни равнини. Слънцето парело. Савел вървял с хората си и вече наближавал Дамаск.

Изведнъж около него блеснала светлина от небето — по-ярка и от обедното слънце. Савел паднал на земята. И чул глас:

— Савле, Савле, защо Ме гониш?

Савел затреперил.

— Кой си Ти, Господи?

— Аз съм Исус, Когото ти гониш. Но стани, влез в града и там ще ти кажат какво трябва да направиш.

Хората със Савел стояли занемели. Чували звук, но не виждали никого. Савел се изправил и отворил очи... но не виждал нищо. Бил ослепял. Хванали го за ръката и го завели в Дамаск. Три дни той не виждал, не ял и не пил. Само се молел.

В Дамаск живеел един ученик на Исус на име Анания. Господ му казал във видение:

— Иди на улица Права и потърси Савел от Тарс. Той се моли.

Анания се уплашил.

— Господи, чувал съм колко зло е сторил този човек на Твоите хора!

— Иди — казал Господ, — защото съм го избрал да разнесе Моето име до много народи.

Анания послушал. Влязъл в къщата, сложил ръце на Савел и казал:

— Брате Савле, Господ Исус ме изпрати, за да прогледаш и да се изпълниш със Святия Дух.

Брат! Анания нарекъл бившия враг „брат“! И в същия миг от очите на Савел паднало нещо като люспи. Той прогледал. Станал, кръстил се и ял, и силите му се върнали.

От този ден Савел бил съвсем различен човек. Онзи, който преследвал вярващите, сега сам започнал да проповядва:

— Исус е Божият Син!

Хората не могли да повярват на ушите си. Някои дори започнали да преследват него, но той не спрял.

По-късно станал известен с името Павел. И тръгнал на дълги, много дълги пътувания — пеша по каменисти пътища и с кораби по бурни морета. Бил в Мала Азия, в Гърция, чак до Рим. Минал и през Македония, съвсем близо до нашите земи. Понякога го хвърляли в тъмница, веднъж корабът му претърпял крушение. Но навсякъде, където отивал, Павел разказвал за Исус и основавал нови църкви. Пишел им и писма, пълни с любов и насърчение. Много от тях четем и днес в Библията.

Онзи, който искал да спре добрата вест, станал човекът, който я разнесъл по целия свят.

Да помислим

- Какво се случило със Савел на пътя за Дамаск?
- Защо мислиш, че Анания се страхувал, но въпреки това отишъл?
- Има ли човек, за когото си мислиш, че никога няма да се промени? Какво ни учи тази история за него?

Какво научихме

Никой не е толкова далеч, че Божията любов да не може да го достигне и да промени целия му живот.

48

ОТ 50

Историята на Тавита

Добрите ръце, които шиели с любов

📖 ДЕЯНИЯ 9:36–42

НОВ ЗАВЕТ

◆ 154 ◆

Имало едно време в морския град Йопия, където вълните се плискали в скалите и миришело на сол и риба, една жена на име Тавита. На гръцки името ѝ било Доркада, което означава „газела“ — като онова нежно животно с големи очи и леки крака.

Тавита обичала Исус. И обичала хората. Но тя не правела големи речи и не вършела шумни дела. Тя шиела.

Всеки ден Тавита сядала с иглата и конеца, а до нея — купчини платове. Пръстите ѝ се движели бързо и умело. Тя шиела ризи и наметала, топли дрехи за зимата и леки за лятото. А после ги раздавала.

На кого ли? На вдовиците — жени, чиито мъже били починали и които често нямали пари за дрехи. На децата им, които растели и надрастали старите си ризи. На всеки, който имал нужда. Тавита винаги намирала с какво да помогне. Библията казва, че тя била пълна с добри дела и милостини.

Можеш да си представиш как в Йопия, щом някое дете зъзнело, майка му казвала:

— Да отидем при Тавита.

И Тавита посрещала с усмивка, премервала дрехата върху раменцата на детето и казвала:

— Ето, точно по мярка!

Но един ден Тавита се разболяла. И умряла. Целият град се натъжил. Вдовиците, на които тя помагала, плачели безутешно. Измили тялото ѝ и го положили в една горна стая.

Учениците на Исус в Йопия чули, че апостол Петър е наблизил, в град Лида. Пратили двама мъже да го молят:

— Ела при нас, без да се бавиш!

Петър станал и тръгнал с тях веднага. Когато пристигнал, го завели в горната стая. Там го чакали всички вдовици. Те плачели и му показвали ризите и наметалата, които Тавита им била ушила, докато била с тях.

— Виж тази дреха — казвала една. — Тя я уши за мен.

— А тази — за сина ми — казвала друга и я притискала до сърцето си.

Петър ги изслушал. После помолил всички да излязат. Останал сам в стаята. Коленичил и се помолил на Бога. После се обърнал към тялото и казал:

— Тавито, стани!

И Тавита отворила очи. Видяла Петър и седнала. Петър ѝ подал ръка и ѝ помогнал да се изправи. След това повикал вдовиците и всички вярващи и им я показал жива.

Представи си радостта им! Сълзите на мъката се превърнали в сълзи на щастие. Те се смеели, прегръщали я, благодарели на Бога. Сигурно и Тавита се смеела с тях, а пръстите ѝ вече мечтаели за следващата дреха.

Новината се разнесла из цяла Йопия. И много хора повярвали в Господа.

Тавита не била царица, нито пророчица, нито войн. Тя просто правела малки добри неща всеки ден с ръцете, които Бог ѝ дал. Но тези малки неща били толкова важни, че цял град плакал за нея — и Бог ѝ дал нов шанс да продължи да обича хората.

Да помислим

- Какво правела Тавита за хората в Йопия и как се почувствали те, когато тя починала?
- Какви дарби или умения имаш ти, с които можеш да помагаш на другите?
- Какво малко добро нещо би могъл да направиш за някого тази седмица?

Какво научихме

Тихата доброта, която проявяваме с ръцете си всеки ден, е скъпа за Бога и променя живота на хората около нас.

49

ОТ 50

Историята на Тимотей

Момчето, което пораснало с Божието слово

📖 ДЕЯНИЯ 16; 2 ТИМОТЕЙ 1; 3

НОВ ЗАВЕТ

◆ 157 ◆

Имало едно време в град Листра, сред хълмовете на Мала Азия, едно момче на име Тимотей. Баща му бил грък, а майка му Евника и баба му Лоида били еврейки, които обичали Бога с цялото си сърце.

Вечер, когато слънцето залязвало и в къщата запалвали малките глинени светилници, баба Лоида сядала до Тимотей. Майка Евника донасяла свитъка — дълга навита хартия, на която били написани Божиите думи. И тримата се навеждали над него.

— Чуй, Тимотее — казвала баба Лоида и пръстът ѝ следял буквите. — Това е историята за Авраам...

— А днес ще четем за Давид и Голиат! — казвала майка му.

Тимотей слушал с блеснали очи. Още от съвсем малък той познавал Свещените писания. Научил, че Бог е верен, че Той пази онези, които Му се доверяват. И тези думи се посели в сърцето му като семена в добра почва.

Минали години. Един ден в Листра дошъл апостол Павел и разказал за Исус — за Месията, за Когото пишели свитъците. Баба Лоида, майка Евника и Тимотей повярвали в Исус. Семената, посети в детството, вече пускали корени.

Тимотей пораснал и станал младеж. Всички вярващи в Листра и в съседния град Икония говорели добре за него.

— Тимотей е добро момче — казвали те. — Обича Господа и помага на всички.

Когато Павел дошъл отново, той чул тези думи. Погледнал младия Тимотей и си помислил: „Ето човек, когото мога да взема със себе си.“

— Тимотее — казал му Павел, — искаш ли да тръгнеш с мен и да разказваме на хората за Исус?

Сърцето на Тимотей забило силно. Да остави дома си, майка си, баба си? Да пътува по далечни земи? Но той знаел, че Бог го вика. Майка му и баба му го прегърнали, може би с насълзени очи, и го благословили.

И Тимотей тръгнал. Пътувал с Павел през много градове, до Македония и Гърция. Помагал му, носел писмата му, грижел се за новите църкви. Павел го обичал като собствен син. Наричал го „моето мило дете“.

Тимотей бил млад и понякога стеснителен и плах. Понякога се страхувал, че хората няма да го слушат, защото е толкова млад. Но Павел му писал писма, за да го насърчи:

— Не позволявай на никого да те подценява заради младостта ти. Бъди пример за вярващите — в думите, в любовта, във вярата.

А в едно от последните си писма Павел му напомнил нещо важно:

— Спомням си искрената ти вяра, която първо живееше в баба ти Лоида и в майка ти Евника, а сега и в теб. Не забравяй, че Бог не ни е дал дух на страх, а на сила, на любов и на разум. И още от детинство знаеш Свещените писания, които могат да те направят мъдър.

Тимотей пазел тези думи. И си спомнял вечерите край светилника, топлия глас на баба си и пръста, който следял буквите. Онова, което научил като малко момче, сега му давало сила да бъде смел водач.

Да помислим

- Кой учил Тимотей на Божиите думи, когато бил малък?
- Кой в твоя живот ти разказва за Бога? Какво най-много обичаш да научаваш от него?
- Какво би могъл да направиш ти, макар да си още дете, за да бъдеш пример за другите?

Какво научихме

Божие слово, което научаваме като деца, става сила за целия ни живот — и Бог може да използва и младите.

Историята на Исус

Героят, към когото сочат всички истории

ЕВАНГЕЛИЯТА

НОВ ЗАВЕТ

◆ 160 ◆

Имало едно време, преди много, много години, една тиха нощ в малкия град Витлеем. В обор, където миришело на сено и топли животни, едно Бебе спяло в ясла. Майка Му Мария Го гледала с любов, а Йосиф пазел до тях. Над полетата ангели пеели, а овчарите тичали да видят Детето. Защото това не било обикновено бебе. Това бил Исус — Божият Син, дошъл на земята.

Спомняш ли си всички истории в тази книга? Ной, който строил ковчега. Авраам, който тръгнал, без да знае накъде. Давид с прашката. Даниил в рова с лъвовете. Всички те чакали Някого. Бог бил обещал, че един ден ще изпрати Спасител, Който ще оправи всичко, което се е развалило в света. И ето — Той дошъл.

Исус пораснал в Назарет. Работил с Йосиф като дърводелец. А когато станал на около тридесет години, тръгнал из страната да разказва на хората за Божието царство.

И какво ли не правел! Слепите прогледвали, куците скачали, болните оздравявали. Той укротявал бури с една дума и нахранил хиляди с пет хляба. Сядал на трапезата с хора, които другите отбягвали, като Закхей. И винаги имал време за онези, които плачели.

Един ден майки довели децата си при Исус, за да ги благослови. Учениците се намръщили:

— Не пречете на Учителя! Той е зает!

Но Исус се натъжил, когато чул това.

— Оставете децата да идват при Мене — казал Той — и не им пречете, защото на такива е Божието царство.

И децата се затичали към Него. Той ги взел в обятията си, сложил ръце на главите им и ги благословил. Представи си — самият Божий Син прегръща деца! Ако ти беше там, и теб щеше да прегърне.

Но не всички обичали Исус. Някои водачи Му завиждали и решили да Го убият. Исус знаел това. Могел да избяга. Могел да повика хиляди ангели. Но не го направил. Защото бил дошъл точно заради това.

Виждаш ли, всички хора — дори най-добрите герои в тази книга — понякога грешат. Грехът е като тежък товар, който ни отделя от Бога. А Исус дошъл, за да вземе този товар върху Себе Си.

Затова Той позволил войниците да Го хванат. Приковали Го на дървен кръст на един хълм. Небето притъмняло. Дори там Исус се молел за онези, които Го наранявали:

— Отче, прости им, защото не знаят какво правят.

И после казал:

— Свърши се.

И умрял. Приятелите Му Го положили в гробница, изсечена в скалата, и затворили входа с голям камък. Те плакали много. Мислели, че всичко е свършило.

Но не било свършило!

На третия ден, рано сутринта, няколко жени отишли при гроба. И какво видели? Камъкът бил отместен! Гробът бил празен! Един ангел в бели дрехи им казал:

— Не се бойте! Исус не е тук. Той възкръсна!

Исус бил жив! Той се срещнал с Мария Магдалина в градината, с учениците Си в затворената стая, с Петър на брега на езерото. Ял с тях, говорил с тях, утешавал ги. Смъртта не могла да Го задържи.

Исус е Героят, към когото сочат всички исптоприив тази книга. Ной, Моисей, Давид, Естир, Петър, Павел — всички те били смели, защото вярвали в Бога. Но само Исус е победил греха и смъртта. И Той е жив и днес.

След време Исус се върнал на небето. Но преди това обещал:

— Аз съм с вас през всички дни, до свършека на света.

Това обещание е и за теб. Исус те познава по име, точно както познавал Закхей. Обича те, точно както обичал децата, които се затичали към Него. И те кани да бъдеш Негов приятел — днес и завинаги.

Всички истории в тази книга са повече от приказки. А твоята история с Исус тепърва започва.

Да помислим

- Какво направил Исус, когато учениците искали да не пускат децата при Него?
- Защо Исус се съгласил да умре на кръста и какво се случило на третия ден?
- Ако можеше да седнеш до Исус точно сега, какво би Му казал?

Какво научихме

Исус умря заради нас и възкръсна, и Той кани всяко дете да бъде Негов приятел завинаги.

А сега — твоята история

Последната страница е само началото

Ето, стигнахме до края на книгата. Среещна петдесет истински герои. Видя как Ной строи ковчега, как Давид тича към великана, как едно малко момче дава петте си хляба, как Петър върви по водата.

Но знаеш ли тайната на всички тези хора?

Те били обикновени. Пастири, рибари, деца, майки, бащи. Някои били смели, други — много уплашени. Някои правели големи грешки. Никой от тях не бил герой сам по себе си. Бог ги направил герои. Те просто Му се доверили — и Той направил чудесата.

Същият Бог е и днес тук. Той те познава по име. Знае кога си радостен и кога си тъжен, кога те е страх и кога си смел. Той те обича точно такъв, какъвто си. И Той има история и за теб — история, която още не е написана, история, в която Той иска да върви до теб всеки ден, както вървял с Енох.

Твоята история започва с една проста стъпка: да кажеш на Бога „да“.

Ако искаш, можеш да кажеш тази молитва заедно с мама или татко:

Мили Боже,
благодаря Ти, че ме познаваш и ме обичаш.
Благодаря Ти за Исус, Който дойде да ме спаси.
Прости ми, когато сгреша.
Искам да бъда Твой приятел и да вървя с Теб всеки ден.
Напиши Своята история и в моя живот.
Амин.

А сега затвори очи и си почини. Бог бди над теб и тази нощ.

Повече от приказки

Петдесет истински истории за смели, обикновени хора и за Бога, Който ги е направил герои. От Ной и дъгата до празния гроб — всяка история се чете за около четири минути, а след нея има въпроси за разговор и една кратка истина за сърцето. Книга за вечерите, в които детето се сгушва до вас и казва: „Още една, моля те!“

Ной · Авраам · Йосиф · Моисей · Рут · Давид · Даниил · Естир · Йона ·
Мария · Петър · Закхей

и още много истински герои

50 ИСТОРИИ · ЗА ДЕЦА 5–12 Г.